

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

בפני כב' השופטת יעל בלכר

התובע פלוני
ע"י ב"כ עו"ד גדליה גולן

נגד

הנתבעות 1. חברת פרטנר תקשורת בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ניר הראל
2. פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד אסף לוטן וערן ראו

פסק דין

תביעה על סך של 800,000 ₪ לפיצוי בגין נזקים שנגרמו לפי הנטען לתובע ולמשפחתו עקב כך שהנתבעת 2, עובדת הנתבעת 1, מסרה לאשת התובע מידע ביחס למנוי התובע, ללא הסכמתו. לפי הטענה, עקב המידע שנמסר לה, סברה אשת התובע, שלא בצדק, כי התובע בוגד בה. השניים פתחו בהליך גירושין, התא המשפחתי קרס והתובע ובני משפחתו סבלו עקב כך מפגיעה נפשית וכלכלית.

התביעה וטענות התובע

1. התובע מנוי על שירותי הטלפון הסלולארי של הנתבעת 1 (פרטנר). בזמנים הרלבנטיים לתביעה, הנתבעת 2 (הנתבעת) עבדה כנציגת שיווק ומכירות של פרטנר "מדלת לדלת". לצורך עבודתה, החזיקה הנתבעת במחשב נייד שקיבלה מפרטנר, שהכיל מידע ביחס ללקוחות החברה, לרבות מידע על מנוי התובע. אשת התובע (גב' א') ניהלה עסק בבית המגורים המשפחתי, והנתבעת נמנתה על לקוחותיה. בתחילת שנת 2008 הגיעה הנתבעת לגב' א' לצורך קבלת שירות ואז, בנסיבות שפרטיהן שנויות במחלוקת, הנתבעת מסרה לגב' א' מידע אודות מנוי התובע.
2. לפי כתב התביעה, הנתבעת מסרה לגב' א' מידע רב ככל שחפצה, ובכללו: פירוט שיחות יוצאות ונכנסות, שעת ביצוע השיחות, יעדים מועדפים, שהתובע עצמו לא ידע אודותיהם וכן, מספר טלפון נוסף שהיה בבעלות התובע השייך לעסק שהיה אז בבעלותו. הכל ללא הסכמתו של התובע ואף בניגוד להוראתו המפורשות שלא להעביר מידע לאיש מלבדו (פניה שנעשתה לטענתו, כבר בסוף שנת 2007), תוך פגיעה בפרטיותו ובניגוד לחוק.
3. לטענת התובע, במסגרת המידע שמסרה הנתבעת לגב' א', נמסר גם מידע שלפיו התובע ניהל שיחות טלפון רבות עם גב' ס', עמה היה התובע בקשר עסקי, במטרה לפתוח בית עסק לעיסוי.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

המידע גרם לגבי א' לחשוב שהתובע בוגד בה עם הגב' ס', אף שמדובר היה בקשר עסקי לחלוטין.

4. לטענת התובע, מסירת הפרטים כאמור הביאה לקריסת התא המשפחתי ולפגיעה נפשית וכלכלית בתובע ובמשפחתו. גב' א' ביקשה להתגרש ממנו, ביתם פורק, ולאחר שנות נישואין רבות וילדים משותפים, התובע עזב את הבית ועבר להתגורר בבית הוריו. הילדים ניזוקו כתוצאה ישירה מהליך הגירושין. הוא עצמו נזקק לטיפולים נפשיים ו"עולמו חרב עליו בדמות גירושין והמשך תשלום הלוואות מתקופת הנישואין ותשלום חובות לרבות תשלום מזונות יחד עם מצב נפשי קשה ורעוע שהביאו לשבת מובטל מזה כחצי שנה". התובע הפך מאיש עסקים מצליח לנטל על משפחתו וחבריו, נעזר כספית בחברים ונפגעה ההזדמנות עסקית לפתוח בית עסק לעיסוי כאמור (ס' 43 לכתב התביעה. ראו גם ס' 7א ו-ב לתביעה, ס' 4-5, 20-21 לתצהיר התובע).

5. לטענת התובע, הנתבעות הפרו את זכותו לפרטיות, הפרו את החובות המוטלות עליהן לפי חוק הגנת הפרטיות, לרבות חובת הסודיות שמוטלת עליהן לפי הדין ולפי ההסכמים, בכך שאפשרו שימוש במידע פרטי שלא נועד לפרסום ללא הסכמתו. חבות פרטנר נובעת גם מרשלנותה בהעסקת הנתבעת, שכבר הפרה בעבר פרטיות של לקוח אחר, בכך שלא דאגה להכשיר ולהטמיע כנדרש את איסור העברת המידע וחשיבות הגנת הפרטיות ובכך שסיפקה לנתבעת מחשב נייד שכולל פרטים כאמור ולא הגבילה ולא פיקחה על השימוש בו.

6. הסעדים שהתבקשו בסך כולל של 800,000 ₪, הם כמפורט להלן, (כלשונם בתביעה, ס' 43-51):

- א. פיצוי בסך של 220,000 ₪ בגין כספי מזונות והוצאות ראשוניות לייצוג בעניין הגירושין;
- ב. פיצוי בסך של 400,000 ₪ בגין הפרת חוק הגנת הפרטיות ופגיעה בפרטיות עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה;
- ג. 50,000 ₪ פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין הפרת חוק איסור לשון הרע;
- ד. 50,000 ₪ פיצוי בגין פגיעה בהזדמנות העסקית להקים עסק לעיסוי עם גב' ס' תוך הפרת חוק החוזים במסירת המידע בניגוד להתחייבות מפורשת ומשתמעת לא למסור מידע;
- ה. 50,000 ₪ פיצוי בעוולת הרשלנות, "בגין האסון והחורבן שהביאה עליו התרשלות הנתבעות";
- ו. 30,000 ₪ פיצוי בגין כאב וסבל, טרחה טרדה, התרגשות ועוגמת נפש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

7. בסיכומים, התמקד התובע בתביעה לפיצויים בעילה של פגיעה בפרטיות ובעוולת הרשלנות אך עמד על קבלת פיצוי לפי ראשי הנזק הני"ל, למעט התביעה לפיצוי בגין לשון הרע, שנזנחה. התובע ביקש גם, כי בית המשפט יעריך את הנזקים בין היתר, על דרך האומדנא נוכח הקושי בהוכחת נזקיו (ס' 22 לסיכומים).

8. יש לציין, כי התובע הגיש לפרטנר תלונה על דליפת המידע. על יסוד תלונתו, נערכו חקירה ובדיקה פנימית של מחלקת אבטחת מידע בפרטנר ובסופו של דבר, הנתבעת פוטרה מעבודתה.

הליכים קודמים באותו עניין

9. קודם לתביעה שבכותרת, התובע הגיש תביעה אחרת באותו עניין (מספר ההליך הושמט - י.ב). תביעה זו תוקנה ולבסוף נמחקה מחמת אי-תשלום אגרה (התביעה הראשונה). הכל כמפורט להלן:

א. ביום 3/12/09, התובע הגיש כתב תביעה כנגד פרטנר בלבד, שבו תבע פיצוי בסך 400,000 ₪ (כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה). פרטנר הגישה כתב הגנה וכן הודעה לצד ג' כנגד הנתבעת. הנתבעת טענה שהסמכות העניינית לדון בהודעה היא לבית הדין לעבודה.

ב. בדיון מיום 14/9/10 הסכימו הצדדים שהתובע יגיש כתב תביעה מתוקן שיכלול גם את הנתבעת ובית המשפט הורה לתובע להגיש כתב תביעה מתוקן בתוך 30 ימים.

ג. ביום 15/12/10 הגיש התובע בקשה לתיקון כתב תביעה לצירוף הנתבעת כאמור וכן לתיקון סכום התביעה לסך של 1,902,950 ₪. בהחלטה מיום 29/12/10 התיר בית המשפט את התיקון המבוקש.

ד. כתב תביעה מתוקן בצירוף בקשה לפטור מאגרה בתביעה הראשונה, הוגשו ביום 5/1/11 (כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה).

ה. בקשת התובע לפטור מאגרה נדחתה בהחלטת כב' הרשמת מיום 3/3/11 (מסמך 22.1 לכתב התשובה) ולפיכך, התובע ביקש לתקן את תביעתו פעם נוספת ולהעמידה על סך של 800,000 ₪ בלבד. כיוון ששיבת קדם משפט שניה בתיק הסתיימה לעת הזו, לא ניתן היה לחשב את האגרה לפי הסך המופחת של 800,000 ₪, אלא לפי הסך של 1,902,950 ₪ (תקנה 10(ד) לתקנות האגרות).

ו. התובע לא שילם את האגרה (גם לאחר אורכה) וכתוצאה מכך, התביעה הראשונה נמחקה מחמת אי-תשלום האגרה, בהחלטת כב' הרשמת ארד מיום 3/4/11.

ז. התביעה שבפניי, על סך של 800,000 ₪, הוגשה כחודש לאחר מכן, ביום 4/5/11, תוך תשלום מלוא האגרה כדין.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

פרוטוקול הדיון מיום 14/9/10 בתביעה הראשונה הנ"ל, הוגש וסומן נ/3.

טענות הנתבעות

10. לטענת הנתבעת, היא העלתה על צג המחשב הנייד את מספר הטלפון של התובע במסגרת בדיקת אפשרויות לצירופה של גבי א' לפרטנר, בין היתר, באמצעות חבילה משפחתית ואף שדרוג תוכנית המנוי של התובע כחלק מחבילה משפחתית כוללת ומיטיבה. התובע שהה בבית, שמע את פרטי השיחה של הנתבעת עם גבי א' "ולא הביע העדר הסכמה" להתנהלות המתוארת. יש בכך משום הסכמה מפורשת או מכללא ועל כן, לא בוצעה עוולה של פגיעה בפרטיות (ס' 43-45, 48 לכתב ההגנה). בתוקף ההרשאה המוגבלת ממילא שהייתה לנתבעת, עלו רק פרטי שלושה מספרים מובילים ובהם מספר הטלפון, שבדיעבד ידוע כי הוא מספר הטלפון של גבי א'. הנתבעת לא מסרה לגבי א' את הפרטים הנוספים שלהם טוען התובע. גבי א' זיהתה על צג המחשב את המספר של גבי א' שהיה ידוע לה, ערכה בדיקה וחקירה עצמאית והסיקה מסקנותיה, כשלנתבעות אין יד ורגל בדבר.

11. לטענת הנתבעות, יש לדחות את התביעה המבוססת על טענה לפגיעה בפרטיות מחמת התיישנות. יש לדחותה גם לגופה, בהעדר פגיעה בפרטיות. לגרסת הנתבעת, המידע שנמסר, נמסר בנוכחות התובע וברשותו כמפורט לעיל. יתר על כן, לכל היותר, נמסר לגבי א' מידע שהיה ידוע לה (מספר הטלפון של גבי א') וללא כל פרטים נוספים. יש לדחות את התביעה בגין הפגיעה בפרטיות גם מהטעם שהתובע לא תבע פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק לפי חוק הגנת הפרטיות, אלא תבע פיצוי בגין נזקיו הממשיים. אלה לא הוכחו, כשלעצמם, ולא הוכח קשר סיבתי בינם לבין הפגיעה הנטענת בפרטיות. אשר לתביעה בעוולת הרשלנות, יש לדחותה גם מחמת שלא הוכחו יסודות עוולת הרשלנות. הנזקים לא הוכחו ונסתרו מן הראיות ולא הוכח קשר סיבתי בין הנזקים הנטענים לבין התנהלות הנתבעות. אין קשר סיבתי גם מחמת ריחוק הנזק ואם היה קשר סיבתי, הוא נותק בשל התנהלות התובע ואשתו. חלפה לפחות חצי שנה ממועד האירוע (מסירת הפרטים) ועד למועד שבו פתחו בני הזוג בהליך גירושין, שהיה פיקטיבי ולא הסתיים בגירושין. עוד טרם האירוע, יחסי בני הזוג היו רחוקים מלהיות אידיאליים. גבי א' לא ידעה דבר על עסקיו של התובע ולא ידעה על עסק העיסוי שפתח עם גבי א'. גבי א' חשדה שהתובע בוגד בה עוד טרם קבלת הפרטים מהנתבעת, ולאחר שקיבלה אותם, איבדה אמון בתובע באופן קיצוני ודחתה את הסבריו. בהמשך, לפי עדי התובע, הוא דחה את בקשתה של גבי א' לחזור לחיים משותפים.

12. הנתבעות מצביעות על חוסר-המהימנות של התובע ועדיו וכן, על חוסר-תום-הלב של התובע. התובע טען לגירושין ולהרס התא המשפחתי, אך לא מצא לנכון לגלות לבית המשפט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

ולנתבעות, כי הוא ואשתו, הגב' א', לא התגרשו. למעשה, התא המשפחתי של בני הזוג התרחב, נולדו להם שני ילדים נוספים, והתובע חי עם משפחתו. ילד אחד נולד עוד בעת ניהול התביעה הראשונה, בטרם נמחקה, אך התובע לא טרח לעדכן את בית המשפט במצבו המשפחתי בתביעה דנא, שהוגשה לאחר שנמחקה התביעה הראשונה. ילד נוסף נולד לבני הזוג במהלך ניהול הליכים אלה. התובע לא מצא מקום לעדכן את בית המשפט גם בשינוי מבורך זה מיוזמתו. יתר על כן, התובע וגב' א' הגישו תצהירי עדות ראשית, שאינם משקפים את העובדה שנכון לעריכתם, חבקו ילד נוסף וציפו לעוד ילד. בנוסף, התובע פתח שני עסקים (לו ולאשתו) והוא איננו מובטל כפי שטען בכתב התביעה. גם זאת לא מצא התובע לנכון לציין בתצהיר העדות הראשית שלו, בו טען, כי הפסיק לעבוד בשל הדיכאון אליו נקלע כתוצאה מהרס התא המשפחתי, הפך לנטל ונעזר כלכלית בחבריו.

הראיות

13. **התובעהגיש תצהיר עדות ראשית מיום 18/3/12 ותצהיר משלים מיום 22/7/12**, שהוגש בהיתר בית המשפט, לאחר שהוגשו ראיות הנתבעות. בתצהיר המשלים ביקש הנתבע להגיב לטענות הנתבעות וראיותיהן (לרבות תצהיר של חוקרת פרטית שנשכרה ע"י הנתבעת), לפיהן, במהלך ניהול ההליכים, התובע ואשתו התגוררו יחדיו וחיים יחדיו, נולדו להם שני ילדים והתובע פתח עסקים לו ולאשתו (אין חולק כי שניהם נפתחו בטרם הגשת ראיות התובע).

הוגשו עוד מטעם התובע:

תצהיר עדות ראשית של גב' א', אשת התובע;

תצהיר של כב' הרב ב', שהיה מעורב בשלבים שונים בתהליכים שעברו על התובע ואשתו;
תצהירו של מר י' ב', חברו של התובע;

ותצהירה של גב' ס', עמה ביקש התובע לפתוח עסק של עיסויים.

תצהיר אמו של התובע מיום 22/7/12, שהוגש בהיתר בית המשפט, יחד עם תצהירו המשלים של התובע, על מנת להתייחס לראיות הנתבעות.

14. **פרטנר הגישה תצהיר עדות ראשית של מנהלת קשרי לקוחות**, הגב' לירון בוגץ' (עמ' 94 ש' 30 ואילך). לתצהירה צורף גם סיכום חקירה מיום 14/2/08 שנערך ע"י מר גולן ברש, מנהל אבטחת מידע באגף בטחון ומניעת הונאה בפרטנר. לפי האמור בדו"ח, החקירה נערכה בעקבות תלונה של התובע על דליפת מידע (נספח ד' לתצהיר. להלן: **דו"ח החקירה**).

15. **הנתבעת הגישה תצהיר עדות ראשית** ונחקרה על תצהירה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

16. הנתבעת הגישה גם **תצהיר חוקרת פרטית** על מנת לסתור את טענות התובע ביחס לנזקים להם הוא טוען. בין היתר, הקליטה החוקרת הפרטית שיחה שערכה עם גב' א' ועם אמו של התובע בצירוף קלטת DVD ותמלול השיחות. החוקרת לא התייצבה לח"נ ועל כן הוריתי על הוצאת תצהירה מהתיק. יחד עם זאת, דחיתי את בקשת התובע להוציא מהתיק גם את הקלטת ואת תמלולי השיחות, שכן אפשרתי לתובע להגיש את התצהירים המשלימים בין היתר, לנוכח אותן שיחות מוקלטות ומתומללות. התובע אף הגיש תצהיר של אמו על מנת שתתייחס לשיחה המתועדת עמה. יתר על כן, תוכן השיחות לא הוכחש ע"י אמו של התובע או על ידי אשת התובע, שביקשו להסביר את המתועד שם (ראו החלטה בתום הדיון מיום 18/4/13).

17. התקיימו שני דיוני הוכחות. בדיון הראשון נחקרו גב' ס', כב' הרב ב', אמו של התובע והתובע עצמו. בדיון השני, נחקרו אשת התובע, גב' א', חברו, מר ב' וכן, עדי הנתבעות. הצדדים סיכמו בכתב.

הסוגיות שבמחלוקת

18. אין מחלוקת, כי המנוי הוא על שם התובע בלבד וכי גב' א' לא הייתה מנויה של פרטנר באותה עת ולא הייתה מורשית לפעול מטעמו של התובע ביחס למנוי. עוד אין מחלוקת, כי הנתבעת העלתה את מספר הטלפון של התובע על צג המחשב הנייד, בשעה שהגיעה לגב' א' כלקוחה של גב' א' בעסק שניהלה בדירת המגורים וכי בתוך כך, נחשף לעיניה של גב' א' מידע ביחס למנוי התובע.

19. השאלה הראשונה היא האם הוכחה "פגיעה בפרטיות" כהגדרתה בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (**חוק הגנת הפרטיות**), שהינה עוולה מכוח ס' 4 לאותו חוק. יש לברר מהו היקף המידע שנחשף בפני גב' א'. עוד יש לברר, האם המידע נמסר בנוכחותו של התובע ובהסכמתו ולצורך בחינת האפשרות לעשות תכנית מנוי משפחתית, שדרוג לתוכנית התובע או כדי לצרף את גב' א' כמנויה לפרטנר וכיוצ"ב צרכי-עבודה או "סתם כך", לפי בקשתה של גב' א', לסיפוק סקרנותה של גב' א' ועל מנת לרצותה.

20. ככל שקיימת פגיעה בפרטיות, יש לדון בטענת הנתבעות שהתביעה בגין הפגיעה בפרטיות התיישנה מכוח סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות, לפיו "**תקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית לפי חוק זה היא שנתיים**". זאת, נוכח העובדה שמסירת המידע נעשתה בתחילת שנת 2008 ותביעה זו הוגשה ביום 4/5/2011.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

21. ככל שלא התיישנה התביעה בגין פגיעה בפרטיות, יש לדון גם באחריותה של פרטנר, המעבידה של הנתבעת, מכוח ס' 13(2) לפקודת הנזיקין, לפיו המעביד אחראי באחריות שילוחית למעשה העובד "אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו" ו"רואים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם עשהו כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה ביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לענין המעביד".

22. התובע תבע את הנתבעות בגין הפגיעה בפרטיות גם בעוולה של רשלנות. לפיכך, ככל שהעילה בגין פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות התיישנה, יש לבחון מה דינה של התביעה בעוולת הרשלנות באותו עניין. כאן מתעוררת השאלה, האם ניתן לעקוף את תקופת ההתיישנות הקצרה שבחוק הגנת הפרטיות ולהתגבר על המכשול שמציב חוק זה בפני התובע במקרה שלפנינו, באמצעות תביעה בעוולת הרשלנות במקום בעוולה הספציפית של פגיעה בפרטיות.

23. לטענת התובע, לפרטנר גם אחריות ישירה בניזקין בעוולת הרשלנות. זאת, בשל עצם העסקתה של הנתבעת, שהייתה מעורבת כבר במקרה קודם של הפרת הפרטיות של הלקוחות; ובכך שמסרה לנתבעת מחשב נייד שכלל מידע פרטי של הלקוחות אותו הוציאה מחוץ לכותלי משרדה של הנתבעת או נקודות השירות, ללא הכשרה מתאימה לשמירה על הפרטיות וללא פיקוח ובקרה נאותים על השימוש שנעשה על ידה במחשב. כנגד התביעה בעילה זו לא העלתה פרטנר טענת התיישנות. אין מחלוקת שחל עליה דין ההתיישנות הכללי ותקופת ההתיישנות בגינה היא 7 שנים מיום שנולדה עילת התביעה. יש לבחון אם הוכחו יסודות עוולת הרשלנות - חובת זהירות מושגית וקונקרטית, התרשלנות בהפרת החובה, קשר סיבתי לנזק שנתבע והנזק כשלעצמו, המהווה חלק בלתי נפרד מעילת התביעה בעוולת הרשלנות.

דיון והכרעה

24. לאחר ששמעתי את הראיות ועיינתי בכל החומר שהוגש על ידי הצדדים לתיק בית המשפט, אני סבורה, כי התביעה בגין פגיעה בפרטיות התיישנה ועל כן, אני דוחה את התביעה כנגד הנתבעת כמו גם את התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית למעשי הנתבעת, מחמת התיישנות.

התביעה כנגד פרטנר בעוולת רשלנות (אחריות ישירה) מתקבלת בחלקה בגין ראש הנזק של עוגמת נפש בלבד. הנזקים האחרים שנתבעו, לא הוכחו ואף הופרכו, ולא הוכח קיומו של קשר סיבתי בינם לבין ההתרשלנות. הכל כמפורט להלן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

I- גרסאות הצדדים

25. על מנת להניח את היסודות הדרושים להמשך הדיון, אביא להלן את עיקרי הדברים (הסקירה איננה מלאה ופרטים נוספים יובאו, לפי הצורך, גם בהמשך הדיון).

26. לשמירה על פרטיות הצדדים, בחלק מן הציטוטים המובאים מחומר הראיות, השמטתי את שמות המעורבים, לעיתים תוך שציינתי, תחת זאת, את כינויים בהליך זה.

גרסת התובע

27. לגרסת התובע בתצהירו, בתחילת שנת 2008 הגיעה הנתבעת לבית המשפחה, שם ניהלה אשתו עסק, שאינו קשור לעבודתה של הנתבעת בפרטנר. "ככל הנראה, במהלך [קבלת השירות], פתחה הנציגה [הנתבעת] את המחשב הנייד שסופק לה על ידי החברה [פרטנר], נכנסה למאגר הנתונים של פרטנר והעבירה מידע אודותיי לגב' א'. יצוין, כי גב' א' קיבלה כל מידע אשר חפצה בו ובכללו: פירוט שיחות יוצאות, פירוט שיחות נכנסות, שעות ביצוע השיחות, יעדים מועדפים ... וכן גם מספר טלפון נוסף שהיה בבעלותי השייך לעסק שהיה בבעלותי... (ס' 12). בעקבות חשיפת המידע גב' א' התפרצה עליי בנוכחות [הילדים] וכן לקוחות וטענה שאני בוגד בה... אחרי שניסיתי להרגיע ולאחר ששוב ושוב גב' א' אמרה שהיא רוצה להתגרש וללכת לרבנות על הבוקר - אמרתי לה בסדר ובאמת למחרת הלכנו לרבנות ופתחנו תיק גירושים.. (ס' 14). רק לאחר שפתחנו תיק ברבנות התחילה גב' א' וסיפרה לי על הנציגה (מבלי לתת לי את שמה או פרטים מזהים) ועל המחשב הנייד וכל המידע והפרטים שנתנה לה עליי והכל תוך כדי מריבות וצעקות (ס' 15)."

גרסת גב' א', אשת התובע

28. לפי תצהירה של גב' א', הנתבעת הגיעה אליה לעסק שניהלה בביתה ואז התברר לה, כי הנתבעת עובדת בפרטנר. כך התגלגלו העניינים:

"8. ... העובדה שהנתבעת עובדת באורנג' מאוד סקרנה אותי והביאה אותי לשאול את הנתבעת אם יש אפשרות במידה ואני נותנת לה מספר טלפון הנתבעת תיתן לי את כל הפרטים על המנוי. הנתבעת [במהלך קבלת השירות מגב' א'] אמרה לי 'מה הבעיה' והוציאה מהתיק של המחשב לפטופ, ביקשה את מספר הטלפון שרציתי לדעת אודותיו ושלפה בשניה את כל הפרטים מהמחשב אודות מס' הטלפון שנתתי לה. לאור האינפורמציה אמרתי לנתבעת, בואי נסיים ואח"כ ברגוע אני אעתיק את כל הנתונים מהמחשב. וכך סיימנו את הטיפול וירדנו יחד לרכב של הנתבעת (רכב קטן), הנתבעת פתחה שוב את הלפטופ והתחילה להקריא לי את כל מספרי הטלפון והיעדים המועדפים ואף העירה תשומת ליבי שלא מזמן התובע שינה את המספרים המועדפים ואני התחלתי לרשום את כל מספרי הטלפון המועדפים וכן את המספרים אליהם חייג הכי הרבה... 9. וכך יצאתי מהרכב של הנתבעת עם כל המידע שקיבלתי ממנה והתחלתי להתקשר ולברר בנוגע לכל מספר ומספר. באחד המספרים ענתה לי בחורה רוסייה שלא יכולתי להוציא ממנה אינפורמציה, אז ביקשתי מסוכן [...] שעבד איתי [...]

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

להתקשר למספר ולהוציא לי אינפורמציה מהבחורה הרוסיה. הסוכן אכן יצר קשר ואמר לי שמדובר בבחורה רוסיה בשם [...] שלא מדברת עברית ברור. לאור האינפורמציה הנ"ל החלטתי להתעקש ולברר מי זאת הבחורה הרוסיה וכך מאחר ואחד ממספרי הטלפון שהבחורה רוסיה ענתה שייך לחברת הוט אז התקשרתי להוט ודרכם הצלחתי לקבל את הכתובת של מספר הטלפון של הבחורה רוסיה.. הגעתי למקום ברח' ... והתחלתי לברר עם השכנים במי מדובר - לצורך כך עברתי דלת דלת.. החלטתי לפנות לאדם בחנות במכבסה סמוכה, שם אישר שגב' ס' גרה שם וכי הוא מכיר גם את החבר שלה [תוך תיאור מידות גוף וצבע שיער, שהולם את תיאורו של התובע אשר הושמט על ידי - י.ב].

10. בעקבות המידע שקיבלתי מהנתבעת ומבעל המכבסה התחלתי להתקשר הרבה מאוד פעמים לגב' ס' ולקלל אותה ולבקש ממנה להפסיק להיפגש עם התובע ושהיא הורסת לנו את הבית. כמו כן, התפרצתי על התובע ליד לקוחות וליד [הילדים] ואמרתי לו שהוא בוגד ושילך לזונה שלו ושאני רוצה להתגרש מחר בבוקר. התובע בהתחלה היה שקט ואמר לי שאם זה מה שאני רוצה מחר הולכים לרבנות. וכך למחרת הלכנו לרבנות ופתחנו תיק גירושים ובעקבותיו גם חתמנו על הסכם גירושים והתחילו הליכים משפטיים לא נעימים עם עורכי דין וביקשתי מהתובע שיעזוב את הבית וכך החל קרע עמוק ביני לבין התובע".

29. כך העידה גב' א' בחי"נ:

ש. למה ביקשת לברר פרטים על [התובע].
 ת. לא ביקשתי ספציפית על [התובע]. שאלתי אם כל מספר נייד שאני נותנת יש אפשרות להוציא אינפורמציה עליו.
 ש. היה פה אירוע שחשבת שהתובע בגד בך. נכון?
 ת. נכון.
 ש. אז פנית אליו. מדוייק
 ת. בצרחות. כן. לא פנית אליו.
 ש. בנוכחות של [הנתבעת]. יצאת מהחדר והתחלת לצרוח.
 ת. לא זוכרת אם זה היה בנוכחות שלה, או אחר כך. זוכרת שצרחתי. לא. זה לא היה לידה. לא חושבת שזה היה לידה. אחרי שהיינו בחדר ומסרה לי את כל הנתונים, אני ירדתי לרכב למטה, [והתובע] היה בסלון. המשיכה לתת את כל הנתונים, ואז עליתי למעלה. זה לא היה בנוכחותה. היא נסעה...
 (עמ' 73, שורות 14-25)

תצהיר גב' ס'

30. לפי תצהירה של גב' ס', על רקע הכרות של כשנה עם התובע במפגשים חברתיים (היכרות שלה ושל החבר שלה) ולקראת סוף לימודיה במכללה לרפואה משלימה, החליטו לפתוח עסק לעיסוי בדירה שהתובע ישכור לצורך העניין, כשהתובע ישקיע את הכספים הדרושים (מיטת הטיפולים, שמנים, פרסום), ס' תבצע את הטיפולים והשניים יתחלקו בהכנסות שווה בשווה. העסק התחיל לעבוד בתחילת 2008 אלא שאז החלה לקבל טלפונים לעסק ולנייד מגב' א', שיחות לא-נעימות, שכללו קללות ואיומים מצד גב' א' מתוך מחשבה שהתובע בוגד בה יחד עמה. בעקבות כך, לאחר כשלושה שבועות בלבד מאז שהחל העסק לפעול, היא הודיעה לתובע שאינה מעוניינת להמשיך והעסק נסגר.

אמו של התובע

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

31. בשלב מאוחר יותר, יחד עם התצהיר המשלים של התובע, הוגש גם תצהיר אמו של התובע מיום 22/7/12, שבו ציינה, כי התובע מתגורר בדירתה מזה כ- 4 שנים, בגין סכסוך עם גב' א'. עוד ציינה, כי איננה זוכרת ששוחחה עם החוקרת הפרטית וכי מאז ומעולם היא מספרת שהכל בסדר ביחסים שבין בנה לבין אשתו, שכן אין זה מעניינו של אף אחד. לפיכך, אין לייחס כל משקל לדברים ברוח זו שהיא אמרה לחוקרת הפרטית ביחס ליחסים שבין התובע ואשתו.

גרסת הנתבעת

32. לפי תצהיר הנתבעת, במועד כלשהו בראשית שנת 2008 הגיעה לביתם של בני הזוג בו הוקצה חדרון הצמוד לסלון לעסקה של גב' א'.

"באותה השעה שהה התובע בבית וישב בסלון הבית. בסיום [מתן השירות] נפתחה הדלת בין החדרון לסלון והתפתחה שיחה בינה לבין גב' א' בין השאר על אפשרות הצטרפותה לרשת אורנג' ושדרוג תוכניות המנוי של בני המשפחה. התובע נכח בסלון ולמיטב זיכרונה של הנתבעת, אף השתתף בשיחה מעת לעת. במסגרת בחינת תוכניות מנוי שונות והתאמתן לגב' א' נבדקה גם האפשרות ליצירת חבילה משפחתית ויעדי שיחות מוזלים לבני הבית ואף האפשרות לשדרוג תוכנית המנוי של התובע כחלק מחבילה משפחתית כוללת ומטיבה. משכך הועלה מספר המנוי של התובע למחשב הנייד לצורך בחינת התכנית הקיימת ואפשרות לשדרוג. במסגרת ההרשאה אשר היתה קיימת לנתבעת כאשת שיווק של פרטנר, המידע היחיד אשר הופיע עם העלאתו של מספר המנוי על מסך המחשב היו שלושה-ארבעה מספרי טלפון אליהם מתקשר המנוי בתדירות הגבוהה ביותר (מספרים מובילים), ללא כל פרט נוסף. הנתבעת משערת, כי במועד העלאת המספרים על מסך המחשב זיהתה גב' א' את אחד המספרים המובילים, קמה ממושבה, עברה לסלון והחלה להטיח בתובע האשמות לפיהן הוא בוגד בה. לאור הסיטואציה המביכה עזבה הנתבעת את הבית. ברכבה, מתוך סקרנות, נכנסה למספר הראשון שהופיע על המסך והסתבר, כי מדובר במספר Pre Paid, מספר שאינו משויך למנוי ספציפי ולפיכך, לא ניתן לדעת מי האוחז במספר זה."

33. בח"נ הוסיפה והשיבה הנתבעת:

"ת. לא באתי וסתם העליתי את המספר כי בא לי. ניסיתי למכור לה מכשיר. היה לה ביגטוק ואמרה שאף פעם לא היו לה עם שיחות יוצאות, תמיד עלה את המכשול שלא יכולה להישאר עם אותו מכשיר שלה, זה היה לפני הניוד. שבמהלך השיחה שלנו, ... ואחר כך הציגה שיש להם מנוי בפרטנר, אז העליתי את המספר"
(עמ' 89, שורות 1-4).

"ש. ... שם את טוענת שבחלק מהסלון גב' א' הפעילה [עסק].

ת. נכון. חדרון קטן. מופרד על ידי קיר גבס...

ש. האם באותו יום שחשפת את הנתונים של [התובע] נכחו קליינטים אחרים...

ת. לא חשפתי נתונים. לא היו קליינטים באותו האירוע.

ש. לא העברת לגב' א' נתונים כלשהם.

ת. לא.

לא הצגת בפניה נתונים כלשהם.

ת. לא.

ש. סתם היה בא לך להסתכל למספר מוביל.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

ת. ניסיתי למכור לה מספר מוביל. באותו רגע שהיא ציינה שיש להם כבר מכשיר אמרתי בואי נוסיף מכשיר ונעשה תוכנית. יש מספיק תכניות משפחה, זה כלי מכירתי לדעת לאן הבן אדם מתקשר לא כדי להוציא מידע ... ברגע שאתה מעלה את המספר במערכת, מופיעים המספרים שאליו מחייג הרבה באחוזים וזה מה שעשיתי. לא נתתי פרטים לאף אחד. כנראה ראתה משהו שכבר מוכר לה והתחרפנה והתחילה לצעוק על בעלה.
ש. גב' א' כאן פה מאחוריך... היא אומרת גרסה אחרת לגמרי.
ת. משקרת.
ש. היא מספרת שתוך כדי הטיפול הראית לה.
ת. לא הראיתי לה. סיימנו .... הדלת נפתחה. הילדים נכנסים, יוצאים. הבעל יושב בסלון. בין היתר הועלתה האופציה למכור לה מכשיר.
ש. לא ירדתם למטה לרכב שלך.
ת. לא. אף אחד לא ישב לי באוטו."
(שם, עמ' 90).

דו"ח החקירה, שערך מנהל אבטחת מידע של פרטנר

34. מהדו"ח עולה, כי במסגרת הליך הבדיקה הנתבעת מסרה גרסה לפיה התובע ביקש לראות נתונים של מספר מוביל בעת שהנתבעת שהתה במקום עסקו, אותו היא נוהגת לפקוד מידי פעם. הנתבעת העלתה את המידע והתובע העתיק אותו על פתק. במהלך החקירה הפנימית הנ"ל, בנוכחות הנתבעת, יצר החוקר קשר טלפוני עם גב' א' לאימות חלק מהפרטים שמסרה הנתבעת. גב' א' חזרה על גרסתה של הנתבעת. בדו"ח צוין, כי בתחילת השיחה הנתבעת היתה לחוצה מאוד ובמהלכה, ניתקה את השיחה עם גב' א' מספר פעמים בכוונה. בתום חקירתה של הנתבעת, התקשר החוקר לתובע (המתלונן) ולמד ממנו, כי הוא אינו מכיר את הנתבעת [בדו"ח נזכר שמה הפרטי במפורש - י.ב.], כי מעולם לא ביקש מנציג פרטנר לראות פרטים בקשר למנוי במקום עסקו וטען, כי הנתבעת ואשתו מתאמים גרסאות, תוך שידע למסור את הגרסה המלאה שלהן מבלי שהחוקר סיפר לו עליה קודם לכן.
מנהל אבטחת המידע המליץ לסיים את עבודתה של הנתבעת בפרטנר מכיוון שמצא, כי "יש נגיעות" במס' המנוי של התובע רק ע"י הנתבעת (ואין תיעוד לגישה של אחרים לצורך מתן שירות) וכך גם במספר המנוי Pre Paid שאין לו כל קשר לעבודתה של הנתבעת כנציגת שירות "מדלת לדלת" ומכיוון שסירבה להיבדק בפולגרף.

35. הנתבעת פוטרה מעבודתה. לפי טענת הנתבעות, הנתבעת פוטרה בשל כך שניסתה לדלות פרטים ביחס למספר המוביל שהתברר בדיעבד, מתוך החקירה שביצעה גב' א', כי הוא המספר של הגב' ס'; ולא בגין חשיפת פרטים ביחס למנוי של התובע בפני גב' א', שעומדת ביסוד התביעה. לטענת הנתבעת, לאחר שהסתיים המפגש עם גב' א', מתוך סקרנות, העלתה את מספרה של גב' ס' שהופיע כמספר מוביל אצל התובע, אולם לא ניתן היה לברר פרטים כלשהם (לרבות שם המנוי), שכן מדובר היה במנוי Pre Paid, שאין לגביו מידע במערכת. מדו"ח החקירה עולה כי אכן נמצאה "נגיעה" לא-מורשית במספר ה- Pre Paid (גרסת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

הנתבעת בס' 49 לכתב ההגנה, ס' 22,26 לתצהירה ובח"נ בעמ' 85. ראו גם ח"נ של נציגת פרטנר בעמ' 102 ש' 18-32 שמאשרת את הדברים).

תצהירו של מר י' ב', חברו של התובע

36. הלה הצהיר ששמע בדיבורית של רכב התובע שיחה טלפונית בין הנתבעת לבין התובע סמוך לאחר האירוע ולהגשת התלונה לפרטנר, שיחה שבה ביקשה הנתבעת מהתובע לשנות את גרסתו ולומר, כי הוא ביקש ממנה להציג את הנתונים במחשב.

37. תצהירו של כבי הרב ב' לא תרם משמעותית לדיון ועל כן ומפאת רוחב היריעה, לא פירטתי מעבר לנ"ל.

ניתוח ומסקנות

38. מתוך עיון בראיות עולה, כי גרסת התובע ואשתו באשר להשתלשלות האירועים מביקור הנתבעת אצל גבי א' ועד למועד שזו הטיחה בתובע את ההאשמות הקשות וביקשה להתגרש ממנו והוא נאלץ לעזוב את הבית, ומהלך הדברים עד לפתיחה בהליך הגירושין ואף לאחריו, חסרה, לא ברורה ולא קוהרנטית ועל כן, לא הוכחה.

39. יחד עם זאת, אציין כבר עתה כי מסירת מידע (מצומצם מזה שטוען לו התובע) ופגיעה בפרטיות התובע, הוכחו כנדרש, כפי שיבואר להלן. כמו כן, הוכח כי המידע שנמסר לגבי א' גרר את הטחתו בפני התובע ולעימות בין בני הזוג באשר לפשרו של המספר המוביל (ולפשרו של העסק הסודי שפתח התובע והסתיר מפני אשתו). יתר על כן, שוכנעתי כי המידע שנגלה לגבי א' השתבץ בלוח זמנים ובנסיבות של מהלך שהעיב על חיי הנישואין והמשפחה של התובע ואשתו, וחיזק את תחושתה של גבי א' שהתובע אינו נאמן לה. אולם, לא הוכחו טענות התובע באשר למשקל מסירת המידע בתוך כלל האירועים ונסיבות חיי הנישואין של בני הזוג. לא הוכחה טענתו של התובע, כי מסירת המידע היא שגרמה, כלשונו, להרס חייו ולפירוק התא המשפחתי. ממילא לא הוכחו הנזקים הנטענים, שאף נסתרו מן הראיות.

40. בתצהיר התובע מצוין, כי במועד מסוים גבי א' הטיחה בו האשמות שהוא בוגד בה בנוכחות לקוחות והילדים וביקשה להתגרש. למחרת בבוקר הלכו לפתוח תיק גירושין, התובע עזב את ביתו ועבר להתגורר בבית הוריו. בהמשך, לאחר שכבר פתחו תיק גירושין, התברר לתובע מגבי א', בקווים כלליים, כיצד נודע לה המידע (מעובדת פרטנר עם מחשב שבאה כלקוחה לעסק של גבי א'). מדברים אלה מצטייר לכאורה קשר זמנים מידי וברור בין מסירת המידע על ידי הנתבעת, הטחת האשמות בתובע והבקשה להתגרש. חרף זאת, אין תיאור מפורט, כמצופה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

וכנדרש, של לוחות זמנים (למשל: מתי נפתח תיק הגירושין), של נסיבות האירועים (מיהם הלקוחות בפניהם הטיחה גב' א' את ההאשמות בתובע) ועוד. דלות הפרטים אינה עומדת ביחס ישר לכובד המשקל של האירועים לפי גרסת התובע ומעיבה בנסיבות העניין ונוכח כלל הראיות, על אמינותה.

41. מתצהירה של גב' א' עולה, לכאורה, כי מייד לאחר קבלת המידע מהנתבעת, עם צאתה מרכבה של הנתבעת, פתחה גב' א' בפעולות חקירה עצמאיות כמפורט בתצהירה, נעזרה בחבר סוכן מכירות דובר רוסית, איתרה את פרטי מענו של בעל מספר הטלפון באמצעות הוט, נסעה למקום העסק, ערכה בירור עם איש המכבסה ורק לאחר מכן ("בעקבות המידע שקיבלתי מהנתבעת ומבעל המכבסה"), התפרצה על התובע. נוכח גודש הפעולות לא סביר, על פני הדברים, שהכל נעשה באותו יום ובכל מקרה, ברי שחלף פרק זמן של שעות ארוכות בין קבלת המידע מהנתבעת לבין סיום החקירה העצמאית של גב' א' והטחת ההאשמות בתובע. מצד שני, בח"נ ציינה גב' א', כי מייד בתום מתן השירות לנתבעת, ירדה עמה לרכבה כדי לקחת את הפרטים בניחותא ולאחר מכן, עלתה חזרה לביתה והחלה לצרוח על התובע (שלפי עדותה, היה בבית בעת מתן השירות לנתבעת).

42. על כך יש להוסיף את גרסתו של התובע בעדותו בפני בית המשפט בק.מ מיום 31/3/10 במסגרת ההליך הראשון (נ/3), שם העיד, כי "חזרתי בשעה שבע בערב הביתה ולקחתי את [הילדים] לסלון .. רואים טלביזיה ואני שומע את אשתי עובדת בתוך החדר בבית והיא עובדת. שהיא עובדת אני שומע אותה מדברת בטונים שיש לה כעס בפנים ולא התייחסתי לזה. פתאום אשתי יוצאת אלי בצעקות, בצרחות 'אתה בוגד בי' וליד [הילדים] התחילה לנבל את הפה שלה ואני הייתי המום" (עמ' 1 ש' 20 - עמ' 2 ש' 2). מכאן עולה, לכאורה, כי הכעס נולד ותפח בעוד גב' א' עובדת בחדרה, ואז התפרצה גב' א' על התובע מיידית, כשהיא יוצאת בצעקות. אלא שבהמשך עדותו שם ציין התובע, "באתי הביתה, כנראה שהמקרה היה לה זה היה כמה זמן לפני, היא הלכה ובדקה דברים והבינה משהו אחר ואז שהיא הבינה מה שהבינה היא פנתה אלי בצורה כזו. היא באה ואמרה שיש לי בחורה, דירה, עוד עסק, שאני בוגד בה" (עמ' 2 ש' 18-20). מכאן עולה, כי חלף פרק זמן ניכר בין המועד שבו הנתבעת מסרה את המידע לגב' א' לבין המועד שבו הטיחה בתובע את ההאשמות.

43. הנתבעת, כנזכר לעיל, מכחישה את הטענה שגב' א' ירדה איתה לרכבה וטוענת, כי הייתה עדה לאירוע המביך שבו הטיחה בתובע, כי הוא בוגד בה כתגובה מיידית למספר הטלפון שנגלה לעיניה על צג המחשב וכנראה, היה ידוע לה מראש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

44. חוסר הקוהרנטיות ואי-הבהירות איננה רק באשר למועד ולנסיבות שבהן הטיחה גב' א' בתובע שהוא בוגד בה (האם מייד לאחר קבלת המידע מהנתבעת או לאחר זמן מה, לאחר שערכה חקירה ובדיקה, האם בנוכחות התובעת או לקוחות אחרים?). כך, לטענת התובע ואשתו, הם פתחו תיק גירושין מייד בבוקר שלמחרת היום בו הטיחה גב' א' בתובע את הטענה שהוא בוגד בה (ס' 14 לתצהיר התובע וכן עדותו בפרוטוקול נ/3 במיוחד עמ' 3 ש' 29-31 וס' 10 לתצהיר הנתבעת) והתובע אף נאלץ לצאת מן הבית (ס' 20-21 לתצהירו וכן בפרוטוקול הדין נ/3 בעמ' 4 ש' 2). אלא שלפי עדויות התובע ואשתו בח"נ, תיק הגירושין נפתח ביוני 2008, כמה חודשים לאחר האירוע שחל בתחילת שנת 2008 ולא מייד לאחר המועד שבו הטיחה גב' א' את הדברים בפני התובע, ובוודאי שלא למחרת בבוקר, כנטען בתצהירים (עמ' 69 ש' 13-22 וכן ח"נ לתובע בעמ' 34 ש' 2-6). עוד העידה גב' א' כי התובע עזב את הבית במוצ"ש 13/7/08, דהיינו: כחצי שנה לאחר האירוע, ולא למחרת האירוע (עמ' 69 ש' 9-22).

45. עוד אזכיר בהקשר זה, כי התובע ואשתו מסכימים, שהיא הסיקה מסקנה מוטעית ביחס לטיב היחסים בין התובע לבין גב' ס' והעסק שניהלו, שלא היו ידועים לה. דהיינו: מדובר במסקנה מוטעית של גב' א', על רקע הבדיקות שעשתה עם קבלת המידע (ראו למשל בעמ' 74 ש' 1-13 לח"נ של גב' א'). יתר על כן, לפי עדויות התובע ואשתו, משהתעשתה, כחודשיים לאחר העימות בין בני הזוג, ביקשה גב' א' להשיב דברים לקדמותם, אך התובע סירב לכך ודחה את הניסיון לשוב לחיי השגרה המשפחתיים (בפרוטוקול נ/3 עמ' 4 ש' 2-4, ש' 14-16, עדות התובע בעמ' 49 ש' 5-9 ובמיוחד ש' 8; עדות גב' א' בעמ' 74 ש' 17-29).

46. נוכח כל האמור, אני קובעת כי הגרסה הערטילאית של התובע, תוך השמטת הפרטים ולוחות הזמנים (שלא התבררה לאשורה גם לאחר שמיעת הראיות), נועדה בין היתר, כדי לחזק ולבסס את טענת התובע בדבר קשר סיבתי מידי וישיר כביכול בין מסירת הפרטים לגב' א' על ידי הנתבעת, לבין הגירושין ופירוק התא המשפחתי (שלמרבה השמחה, אין חולק כי לא אירעו בסופו של יום). קשר כזה - לא הוכח.

47. לא רק זאת. התובע הסתיר מבית המשפט ומהצד שכנגד באופן שיטתי כל מידע שעלול היה לפגוע בטענתו לגירושין ולפירוק התא המשפחתי כתוצאה מיידית וישירה של מסירת המידע. התובע הסתיר שחזר לחיים תקינים עם בני משפחתו, והדבר התגלה רק בחקירה ודרישה מצד הנתבעות ובעת שמיעת העדויות בבית המשפט.

48. בכל כתבי בי הדין בהליך הקודם ובהליך זה, לרבות תצהירי העדות הראשית של התובע ושל אשתו שנחתמו במרץ 2012, חזר התובע וטען כי הוא ואשתו התגרשו, הוא עזב את ביתו ואת ילדיו, חייו נהרסו והוא מובטל וחי אצל הוריו. אולם, התברר מן הראיות כי במועד עריכת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

התצהירים חבקו בני הזוג ילד נוסף וציפו לעוד ילד, כי לתובע ולאשתו עסקים מצליחים וכי הם לא התגרשו כלל.

49. משבאו הדברים בפני התובע בתצהירי הנתבעות, הגיש התובע תצהיר משלים מיום 22/7/12, בו חזר ועמד על כך שאינו חי עם אשתו אלא מתגורר בבית הוריו. לעניין העסקים שפתח ציין, כי הגיע להסדר עם אשתו שיפתח לה עסק תחת תשלום מזונות. לעניין הילד הנוסף בחרתי שלא להביא את הדברים במסגרת פסק הדין (ראו ס' ג לתצהיר המשלים) ובאשר לילד לו ציפו בני הזוג, השיב התובע, כי ידע על ההריון רק לאחר חתימת התצהיר (אציין בהקשר זה, כי דבר ההריון נפקד גם מתצהירה של גב' א').

50. לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכך שדברי התובע הנ"ל באו רק בתגובה לתצהירי הנתבעות. אין זה עניין של מה בכך או פרטים שוליים, כפי שטען התובע בעת שנחקר בחקירה נגדית. מדובר בדברים הנוגעים ליסודותיה של התביעה, והפגיעה באמינות גרסת התובע לנוכח הסתרתם מלכתחילה, קשה. מעבר לכך, גם בתצהיר המשלים בחר התובע שלא לציין כי לא התגרש מאשתו. עובדה זו התבררה לאשורה רק במועד החקירה הנגדית וגם אז, תוך קושי עצום לחלצה מן התובע, כפי שמעיד הפרוטוקול (ראו עמ' 34 החל מש' 6 ובמיוחד ש' 17-18). גם הסבריו של התובע לכך שהעלים מידע ביחס לילדים שנולדו בתצהיר העדות הראשית לא היו משכנעים ("לא שידעתי במה מדובר", "לא שיקרתי. אולי בטעות שרשמנו התכוון העו"ד משהו שהבנתי אחרת"). "כנראה שכתבנו את התצהיר, היתה שאלה שמכוונת לזמן מסויים ולא הבנו שצריך לכתוב את [הילד הזה]", "את האמת לא חשבתי שאני צריך לשתף כל דבר שקורה לי, כל אחד, במיוחד את אלה שתבעתי". ועוד ראו בעמ' 34-37. וכך גם ביחס לעסקים שלא נזכרו ("יכול להיות" [שבעת עריכת התצהיר כבר פתח את העסק]). לא ראיתי בזה דבר חשוב" עמ' 39 ש' 29 ובהמשך לגבי העסק של גב' א' בעמ' 40 ובמיוחד ש' 5-2: "אין לי משהו שאני חושב שאני צריך לשנות, אם אני בא להסתיר משהו, אם שמרתי לעצמי עסק שפתחתי, זה לא רלבנטי, אם החיים מתחילים להשתפר, זה לא רלבנטי לספר. כלומר מה שהיה מאחורה כאילו כלום לא היה" [?]

51. אשר לטענה, שהתובע עזב את הבית ועבר להתגורר אצל הוריו (לגרסתו בח"נ שב לחיות עם אשתו והילדים רק מספר חודשים טרם עדותו והם חיים כעת יחדיו אצל הוריו), אזכיר כאן את עדותו של מר ב', חברו של התובע. זה העיד בח"נ, כי עד כשנה קודם לעדותו, היה מגיע לבקר את התובע מעת לעת בבית המשפחה (ולא בבית אמו, שהעד לא ידע כלל היכן הוא, עמ' 62 ש' 7). זאת, בביקורים אקראיים ללא תיאום ובתדירות של אחת לשבועיים (עמ' 64 ש' 21 ואילך).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

52. יתר על כן, בבקשה דחופה שהגיש התובע לדחיית מועד הדיון מחמת נסיעה לחו"ל לרגל אירוע משפחתי, לא ציין התובע שהוא נוסע לחו"ל עם אשתו, מידע רלבנטי עד מאוד בשים לב לכך, שהינה עדה בתיק (בקשה 18 מיום 3/4/13). בסופו של דבר, נוכח דחיית הבקשה, התובע התייצב לדיון, אך גב' א' נשמעה בדיון הנוסף). כאמור, בח"נ העיד התובע שכעת מזה כחצי שנה חזרו להתגורר יחדיו (עמ' 36 ש' 6, עמ' 37 ש' 5) ואף העיד כי נסעו יחדיו לחו"ל עם מי מילדיהם (עמ' 54 ש' 3-10). בעוד שבח"נ ציינו התובע ואשתו כי נסעו יחדיו לחו"ל, אמו של התובע (שהעידה לפני שנשמעה עדותו של התובע ומבלי שהיה באולם לעת עדותה), החזיקה בגרסה של הפרדה בין בני הזוג, כאילו נסעו בנפרד, כל אחד לענייניו וללא קשר. לטענתה, קודם נסעה גב' א' עם אמה ולאחר מכן, נסע התובע עם חברים (עמ' 32 ש' 19-22). גם עניין זה משתבץ בתמונה הכללית של הסתרת מידע שעלול לסתור את הטענה להרס חיי המשפחה כתוצאה ממסירת המידע.

53. **המסקנה הברורה והחד משמעית היא כי גרסתו של התובע באשר לחורבן שגרמה מסירת המידע לחייו, איננה אמינה ולא הוכחה ובעיקרה, אף נסתרה.**

II - הפגיעה בפרטיות

54. לפי ס' 1 לחוק הגנת הפרטיות "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". בס' 2 לחוק קיימת רשימה ארוכה של מקרים שמוגדרים כפגיעה בפרטיות. בין היתר, רלבנטיים לענייננו ס"ק (5), (7)-(9).

55. הנתבעות אינן חולקות על כך שמסירת מידע ביחס למנוי התובע לאשתו, מהווה באופן עקרוני פגיעה בפרטיות, אם נעשתה שלא בהסכמתו או שלא לצורכי עבודתה של הנתבעת. אין מחלוקת, כי המנוי הוא על שם התובע בלבד וכי גב' א' לא הייתה מנויה של פרטנר (לפחות באותה עת). הנתבעות אינן חולקות על כך שהנתבעת לא הייתה רשאית למסור לגב' א' מידע על המנוי ללא הסכמתו של התובע. הנתבעת עצמה הסכימה ואישרה זאת בח"נ לשאלת ב"כ פרטנר (עמ' 94 ש' 1-6). אלא שלטענת הנתבעת, המידע שנמסר, נמסר בנוכחות וברשות התובע כמפורט לעיל. עוד נטען כי, לכל היותר, נמסר לגב' א' מידע שהיה ידוע לה (מס' הטלפון של גב' א'), וללא כל פרטים נוספים.

מהו המידע שנמסר?

56. לטענת התובע, הנתבעת מסרה "פירוט שיחות יוצאות, פירוט שיחות נכנסות, שעות ביצוע השיחות, יעדים מועדפים (שהתובע מציין כי הוא עצמו לא ידע עליהם) וכן גם מספר טלפון נוסף שהיה בבעלותי השייך לעסק שהיה בבעלותי". אלא שעולה מהראיות, כי המידע שנמסר היה מצומצם יותר, כגרסת הנתבעת. גב' א' קיבלה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

מהנתבעת מספר מספרי טלפון שחוזרים כל הזמן, דהיינו "מספרים מובילים", לרבות מס' הטלפון של גב' ס', ופרטים אלה בלבד.

57. המסקנה שנמסרו רק מספרי טלפון מובילים ללא כל פרט נוסף אחר, עולה מתצהירה של גב' א' ומעדותה ('התחילה להקריא לי את כל מספרי הטלפון והיעדים המועדפים', ס' 8 לתצהיר; "מספרי טלפון שחוזרים על עצמם, מספרי טלפון בלבד, ללא פרטים כלשהם, כגון: שם וכתובת", עמ' 80 ש' 26 - עמ' 81, ש' 5). יתר על כן, כפי שעולה מסעיף 9 לתצהירה של גב' א', הפרטים של גב' ס' - שמה ומקום מגוריה (שם התנהל עסק העיסוי) - התבררו לה בחקירה עצמאית שעשתה. גב' א' הצליחה לקבל פרטי כתובת של העסק (מקום מגוריה של גב' ס') מהוט וערכה חקירה במקום, הכל כמפורט שם.

58. גרסת הנתבעת מתחזקת גם מעדותה של נציגת פרטנר, שאישרה כי מספר הטלפון המדובר (של גב' ס') הוא מספר Pre Paid, שאינו משוייך לאדם כלשהו ולא ניתן לדלות בגינו פרטים ממאגרי פרטנר (עמ' 103 ש' 1-11 וראו גם דו"ח החקירה).

59. אני קובעת, נוכח האמור, כפי גרסתה של הנתבעת, כי הנתבעת העלתה את מספר המנוי של התובע על צג המחשב ובתוך כך הופיעו פרטי המספרים המובילים שנחשפו לעיניה של גב' א', לרבות המספר של הגב' ס'. הופיע המספר בלבד, ללא פרטים נוספים, כגון: שמה של גב' ס' או כתובתה.

60. אני דוחה את טענת הנתבעות, כאילו המידע שנמסר לגב' א' אינו בגדר מידע פרטי של התובע או שבחשיפתו לא היה משום גילוי מידע כלשהו, מחמת שהפרטים כבר היו ידועים לה. גם לפי גרסת הנתבעת, עם העלאת מספר המנוי של התובע, נחשפו בפני גב' א' מספרי הטלפון המובילים ובכלל זה, מספר הטלפון של גב' ס'. גם אם מדובר במספר טלפון שהיה ידוע לגב' א' ומוכר לה, ומטעם זה זיהתה אותו מבין המספרים המובילים שהופיעו על המסך (כגרסת הנתבעת), עדיין יש בחשיפתו לעיניה באותן נסיבות משום חשיפת מידע פרטי. המידע הוא שהתובע נוהג להתקשר למספר זה, ופעמים רבות. זהו מידע החוסה, כשלעצמו, תחת הגנת הפרטיות. כך, גם אם היה במידע רק כדי לאשר חשש או ידע קודם של גב' א' וגם אם המספר של גב' ס' כשלעצמו היה ידוע ומוכר לה; וכך גם אם נקבל את גרסת הנתבעת שהעלאת מספר המנוי של התובע (שגררה הופעת המידע על המסך) נעשתה לצורך בחינת תכנית מנוי משפחתית או לצורך צירופה של גב' א' כמנויה וכיוצ"ב. מדובר במידע פרטי של התובע, הוא בעל המנוי, שאין לחשוף אותו בפני אחרים, לרבות בפני גב' א', ללא הסכמתו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

61. על כן ואף שהמידע שנחשף הוא מידע מצומצם יותר בהשוואה לנטען ע"י התובע בכתב התביעה ובתצהיריו, השאלה שיש לברר היא: האם המידע שנחשף לעיניה של גב' א', נחשף בהסכמתו המפורשת או המשתמעת של התובע, בכך שהתיר להעלות את מספר המנוי שלו לצורך בחינת אפשרויות הצטרפות לתוכנית משפחתית וכיוצ"ב.

האם ניתנה הסכמתו של התובע למסירת המידע?

62. אני סבורה, כי הנתבעת הפרה את פרטיותו של התובע במסירת המידע לגב' א' ללא הסכמת התובע.

63. אין מחלוקת שגב' א' אינה בעלת המנוי ואינה מורשית לפעול מטעם התובע בכל הקשור למנוי. לגרסת הנתבעת, חשיפת המידע נעשתה כשהתובע "נכח בסלון והקשיב לשיחה ולמיטב זכרוני אף השתתף בה מעת לעת" (ס' 12 לתצהיר הנתבעת, עמ' 92 ש' 4-6). לטענתה בכתב ההגנה, מסירת המידע נעשתה בנסיבות כאמור שבהן התובע "לא הביע העדר הסכמה" (ס' 45 לכתב ההגנה) ויש לקבוע כי המידע נמסר בהסכמה מפורשת או מכללא. העובדה שהתובע נכח בבית קיבלה את אישורה של גב' א' בח"י. להדגיש, גב' א' אמנם אישרה כי התובע נכח בבית, אך לא אישרה ששמע את השיחה או שהיה מעורב בה.

64. אינני סבורה, כי הוכחו נסיבות מהן למדה הנתבעת על קיומה של הסכמה מצד התובע למסירת המידע. כפי שהובהר הבהר היטב בעדותה של הנתבעת בח"י, הנתבעת לא שוחחה עם התובע במישרין, לא ביקשה את רשותו ולא ראתה צורך לקבל את רשותו. הנתבעת הטעימה בעדותה, כי "...מבחינתי שניהם אחד, לא בדקתי מי בעל הקו" (עמ' 92, ש' 3-1, 7-8). ברי, אפוא, כפועל יוצא של הדברים, כי הנתבעת גם לא קיבלה את רשותו המפורשת של התובע למסירת המידע ואף לא הסיקה דבר קיומה של הרשות מכללא בזמן אמת או טעתה לחשוב שהתקבלה הסכמה כזו בזמן אמת. הנתבעת, כך עולה מעדותה, כלל לא נתנה דעתה לפרטיות המידע של התובע ולצורך בקבלת היתר ממנו לחשיפת המידע. אף שהנתבעת הודתה בח"י לב"כ פרטנר, כי ידוע לה שאינה רשאית למסור מידע ביחס למנוי, לידי מי שאינו בעל המנוי ואינו מופיע כמשתמש מורשה (עמ' 94 ש' 1-6), היא מציינת באותה נשימה וברוח הדברים דלעיל, "מבחינתי הכרתי אותה" [את גב' א' - י.ב.], כהצדקה למסירת המידע (שם, ש' 4). דהיינו: הנתבעת מסרה את המידע לגב' א' הגם שהייתה מודעת לאיסור למסור מידע למי שאינו בעל המנוי או מורשה מטעמו, משום שהכירה את גב' א' ומשום שמבחינתה התובע ואשתו אחד הם לצורך העניין, מבלי שבדקה את הבעלות על הקו ולכל הפחות, לא נתנה דעתה לכך בנסיבות אותו עניין.

משכך, אני דוחה את הטענה שנטענה בחצי פה בכתב ההגנה כאילו ניתנה הסכמתו של התובע למסירת המידע במפורש או מכללא. ממילא גם לא נמצא ביטוי לטענה זו בתצהיר הנתבעת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

(אף שמדובר בטענה עובדתית, שלפיה הסיקה הנתבעת דבר קיומה של הסכמה מהעדר ההתנגדות או מהשתתפות בשיחה וכיוצ"ב ויש לתמוך אותה בתצהיר), והיא נזנחה בסיכומי הנתבעת.

65. די בכל האמור עד כה, כדי לקבוע שהנתבעת מסרה את המידע ללא הסכמתו של התובע ולפיכך, פגעה בפרטיותו.

66. אוסיף, כי דו"ח החקירה מחזק את המסקנה שהמידע נמסר שלא בהסכמתו של התובע וללא ידיעתו. זאת, נוכח ניסיון הנתבעת, כמתואר בדו"ח, לתאם גרסה עם גבי א' לצורך החקירה, ניסיון שמתואר גם בתצהירה של גבי א'. גבי א' מאשרת את דבר תיאום הגרסאות כמופיע בדו"ח החקירה. לדבריה, באותה עת, נוכח הקרע ביחסים בינה לבין התובע וכיוון שהנתבעת עזרה לה כביכול, היא נענתה לבקשתה של הנתבעת לשתף עמה פעולה על מנת למנוע את פיטוריה (ס' 13 לתצהיר). תצהירה של גבי א' בעניין זה, לא נסתר בח"נ (עמ' 70 ש' 29-27).

67. גרסת הנתבעת ביחס לאמור בדו"ח החקירה, לא הייתה משכנעת. בתצהירה שוללת הנתבעת את הגרסה שבאה כביכול מפיה בפני חוקר פרטנר: "מסתמן כי נציג פרטנר ככל הנראה כשל בהבנת פרטי האירוע כפי שסיפרתי אותם בפניו (ויכול שהדבר קרה גם באשמתי בשל הלחץ הרב שבו הייתי נתונה בעת החקירה)", שכן אין כל קשר בין האירוע לבין העובדה שנהגה לפקוד את עסקו של התובע מידי פעם (כלקוחה) (ס' 25 לתצהיר). בחקירתה נדרשה הנתבעת להתייחס לכך וציינה, כי החוקר "כשל בהבנה". כשהתבקשה להבהיר את הכשל ומקורו ומה אירע בעסק של התובע עם הפתק שנוצר שם, השיבה תחילה: "אני לא יודעת מאיפה הפתק הגיע, לא זוכרת מיליון אחוז, אף אחד לא העתיק ממני שום פתק" (עמ' 86, ש' 27). בהמשך שינתה טעמה וציינה: "אני זוכרת שהיה פתק במקרה, לא זוכרת מאיפה הפתק הגיע" (שם ש' 29) תוך הדגשה שדבר לא אירע בעסקו של התובע שאין לו כל קשר לאירועים וכי "הפתק היה בבית, לגבי א' ביד עם המספר, כנראה היה לה מלפני" (עמ' 87 ש' 6).

68. גרסתה זו של הנתבעת, על גלגוליה והתפתחותה, איננה משכנעת ואני מעדיפה על פניה את גרסתה של גבי א', שלא נסתרה בעניין זה, שמאשרת כי הנתבעת תיאמה עימה סיפור אחר כמובא מפיה של הנתבעת בדו"ח החקירה, מתוך תקווה שבכך תמנע את פיטוריה. יתר על כן, אם אמנם המידע נמסר בהסכמתו של התובע, מדוע לא ציינה הנתבעת בפשטות בפני חוקר פרטנר ובאופן מיידי ואינטואיטיבי, כי המידע נמסר בהסכמתו של התובע, שנכח בסלון, שמע ולא התנגד או שטעתה לחשוב כי נתן את הסכמתו בנסיבות אלה וכיוצ"ב? הלחץ בו הנתבעת הייתה נתונה בעת חקירת פרטנר מתוך חשש למקום עבודתה, אינו יכול להסביר את ההימנעות ממתן הסבר זה (שדווקא עולה בקנה אחד עם האינטרס של התובעת בחקירה), ככל שאלה היו פני הדברים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

69. נוכח הקביעה שהמידע נמסר שלא בהסכמתו של התובע, מתייטר הצורך לדון בהקשר זה בשאלה אם מסירת המידע בוצעה לצורך ביצוע תפקידה של הנתבעת, בבדיקת אפשרות לערוך תוכנית מנוי משפחתית וכיוצ"ב.

70. אני קובעת, אפוא, כי המידע נמסר שלא בהסכמתו של התובע והתוצאה היא, שהנתבעת ביצעה עוולה של פגיעה פרטיות.

התיישנות התביעה בעילה של פגיעה בפרטיות

71. לטענת הנתבעות, העילה לפי חוק הגנת הפרטיות, התיישנה. כאמור, סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות קובע, כי "תקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית לפי חוק זה היא שנתיים". הנתבעת טענה עוד, כי גם התביעה כנגדה בעולת הרשלנות בנויקין, שנעוצה אף היא במסירת המידע ללא היתר התובע, תוך פגיעה בפרטיותו, התיישנה. המעשה או המחלל המהווים התרשלנות כנטען ע"י התובע בעוולה זו, כמו גם הנזק, זהים לנטען במסגרת התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות. אין לאפשר עקיפתן של הוראות חוק הגנת הפרטיות המהוות דין ספציפי, באמצעות עולת הרשלנות, שהיא עולת מסגרת כללית.

72. התובע בחר שלא לציין באלו מכתבי בי הדין מטעמו, את המועד שבו מסרה הנתבעת את המידע לגב' א', הוא המועד שבו בוצעה העוולה של פגיעה בפרטיות (להלן: **האירוע ו- מועד האירוע**, בהתאמה). בכתב התביעה ובתצהיר העדות הראשית, התובע מסתפק בתיאור כללי, שלפיו האירוע חל בתחילת שנת 2008. לצורך שלב זה בדיון, המועד הספציפי בתחילת שנת 2008, אינו בעל חשיבות. תביעה זו הוגשה ביום 4/5/11, בחלוף למעלה מ- 3 שנים ומכאן שהתיישנה לפי סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות, כבר בעת שהוגשה, כל עוד לא הוארכה תקופת ההתיישנות.

73. לטענת התובע, רק ביום 18/2/10 נודע לו שמה של הנתבעת, מתוך כתב ההגנה שהגישה פרטנר לכתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה (טרם תיקונה). עד אז, שמרה פרטנר על עמימות ולא מסרה את פרטיה של הנתבעת. הכל כדי למנוע חשיפת רשלנותה כמעביד בעל אחריות שילווחית. לטענת התובע, אין ליתן יד להתנהלות חסרת-תום-לב זו והנתבעות מושתקות מלטעון להתיישנות. בנוסף, יש לפרש בצמצום את הוראות חוק ההתיישנות על מנת שלא להעמיד מחסום דיוני בפני בירור התביעה לגופה וגם מטעם זה, מניין הימים לצורך תקופת ההתיישנות נספר ממועד שנודעה לתובע זהות הנתבעת. המועד הרלבנטי למניין הוא המועד שבו התגבש אינטרס התובע להגיש תביעתו וזה התגבש רק במועד הידיעה כאמור (התובע מפנה לעניין זה לפסק הדין של כב' הש' ארבל בעניין ע"א 5964/03 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ'**

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

עיריית פתח תקוה). התובע טען עוד, כי פרטנר התחמקה ממסירת פרטיה של הנתבעת ועל כן, היא מנועה מלטעון להתיישנות. בנוסף, לטענת התובע, חל בנסיבות העניין סעיף 8 לחוק ההתיישנות (ההתיישנות שלא מדעת). יוצא, כי לשיטת התובע תקופת ההתיישנות מסתיימת ביום 18/2/12, והתביעה שבכותרת לא התיישנה.

74. אני דוחה את טענת התובע, לפיה יש למנות את תקופת ההתיישנות ממועד שנודע לו שמה המלא של הנתבעת מתוך עיון בכתב ההגנה של פרטנר; ואת הטענה, כי תקופת ההתיישנות התארכה מכוח סעיף 8 לחוק ההתיישנות.

75. סעיף 6 לחוק ההתיישנות קובע כי תקופת ההתיישנות "**מתחילה ביום שבו נולדה עילת התובענה**". במקרה דנן, העילה היא פגיעה בפרטיותו של התובע נוכח חשיפת פרטי מידע על מנוי התובע בפני גב' א', שלא בהסכמתו של התובע. "כיוון שמדובר בפגיעה שלא תמיד יהיה בצידה נזק, תקופת ההתיישנות מתחילה ביום הפגיעה" [הכוונה לפגיעה בפרטיות, כהגדרתה בסעיף 2 לחוק זה]. ואולם, אף שבחוק הגנת הפרטיות נקבע דין התיישנות מיוחד, לפיו תקופת ההתיישנות קצרה יותר מזו הקבועה בחוק ההתיישנות, יתר ההסדרים הנורמטיביים הקבועים בחוק ההתיישנות, לרבות הארכת תקופת התיישנות, כגון התיישנות שלא מדעת (ס' 8) והסדרים אחרים, חלים גם בתביעה בעוולה של פגיעה בפרטיות" (א. הלם **דיני הגנת הפרטיות** (2003) פרק 17 עמ' 303-305 והאסמכתאות הנזכרות שם).

76. סעיף 8 לחוק ההתיישנות קובע, כי אם "נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות שלא היו תלויות בו שאף בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה". "כיוון שכלל הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 הוא חריג לכלל ההתיישנות, הנטל להוכיח כי התקיים כלל הגילוי המאוחר מוטל על הטוען לו. עליו להראות כי קיימות עובדות שלא היו ידועות לו; כי עובדות אלו הן עובדות מהותיות לעילת התביעה; כי עובדות אלו נעלמו מעיניו מסיבות שאינן תלויות בו; וכי הוא לא יכול היה למנוע אותן סיבות "בזהירות סבירה" [...]. נוסח הסעיף עושה שימוש באמת מידה של זהירות סבירה, ומכאן שהמבחן ליישום הסעיף, כלומר להשעייתו של מירוץ ההתיישנות, הוא אובייקטיבי. עמד על כך השופט ס' גיוראן בע"א 2387/06 **פלונית טבע תעשיות פרמצטביות**, 'אין חולק, כי מלשונו הברורה של הסעיף כמו גם מתכליתו עולה, כי אין די בכך שיוכיח התובע כי לא ידע בפועל על העובדה, אלא עליו להוכיח כי אף בזהירות סבירה לא יכול היה לגלותה, קרי, מדובר באמת מידה אובייקטיבית של האדם הסביר. ומהו היקף הגילוי שצריך להיות בידי התובע כדי להתחיל את מרוץ ההתיישנות? בכל הקשור ליסוד הקשר הסיבתי, הרף הנדרש הוא קיומו של "קצה חוט" בידי התובע, כפי שקבע השופט השי' גולדברג בע"א 4114/96 **המאירי נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ** [...] (רע"א 5087/10 **מ"י נ' דוננפלד**, מיום 7/11/12, ס' 13).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

77. גרסתו של התובע, כאילו לא ידע את זהותה של הנתבעת אלא לאחר שנחשפה בכתב ההגנה של פרטנר שהוגש בתביעה הראשונה, איננה משכנעת ולא הוכחה. עולה מחומר הראיות, כי זהותה של הנתבעת הייתה ידועה לתובע בסמוך לאחר מועד האירוע ולכל הפחות, הייתה צריכה להיות ידועה לו וכי ניתן היה לברר את זהותה במאמץ סביר, שלא נעשה. ייתכן שהתובע לא ידע את פרטיה המלאים והמדויקים של הנתבעת, אך ידע פרטים מספיקים על מנת להמשיך ולברר ולקבל את הפרטים הדרושים. מכל מקום, לא עלה בידי התובע להוכיח, כי נקט בצעדים סבירים לברור הפרטים מפרטנר או בכל דרך אחרת, וכשל. מכאן, שאף לו קיבלתי את גרסת התובע כי לא ידע את זהותה של הנתבעת עד להגשת כתב ההגנה בהליך הראשון, לא הוכחו התנאים להארכת תקופת ההתיישנות לפי סעיף 8 לחוק ההתיישנות.

78. לעניין המועד שבו נודע לתובע זהותה של הנתבעת (כעניין שבעובדה) - במכתב באת כוחו של התובע לפרטנר מיום 30/3/08 צוין, כי התובע "הוא זה אשר אף הודיע לכם ונתן לכם את המידע באיזו נציגת שירות מדובר. לאחרונה נודע לו כי נציגת השירות פוטר...". (ס' 9). מכאן עולה לכאורה, לפי פשוטם של דברים, כי התובע ידע את זהותה של הנתבעת. התובע עומת בחקירתו עם האמור במכתב הנ"ל והשיב:

"זה נכון אבל לא הודעתי את השם שלה הודעתי להם שזו מישהי ממוצא זר, לא יהודיה וזו קליינטית שהגיעה לאשתי ופתחה מחשב לפטופ, מישהי ממוצא מוסלמי או נוצרי הגיעה לאשתי לעשות טיפול קוסמטי והתגאתה על כך שקיבלה מחשב לפטופ ומסרה לאשתי את הפרטים. התקשרתי לאורנג' ושאלתי איך מישהו הגיע לתחנה ומשך דף פלט שאינו אני ואמרו שלא היה ולא נברא דבר כזה ולא יצא מפה שום אינפורמציה והופתעתי ואמרתי שלא יכול להיות ויצא ויכוח ותוך כדי עצבים נפלט לה לגב' א' שהיתה כאן מישהי עם מכשיר לפטופ ונתנה לי את כל המספרים. לא ביקשתי מגב' א' את שם הנציגה. יכול להיות שביקשתי אבל היא לא נתנה לי. לא זוכר."
(עמ' 50, ש' 11-18. ההדגשות שלי - י.ב.)

79. אלא שאשת התובע העידה, כי התובע דווקא ביקש לדעת את זהות הנתבעת, והיא אף מסרה לו את שמה. כך העידה בח"נ:

ש. [התובע - י.ב.] שאל אותך ממי קיבלת את הפרטים.
ת. בוודאי.

ש. ומה ענית לו.

ת. בהתחלה לא רציתי להגיד, ואח"כ אמרתי לו. לקוחה שלי. הוא שאל שם ואמרתי לו.

(עמ' 78, ש' 3-6. ההדגשות שלי - י.ב.)

80. בחקירה חוזרת, בניסיון לתקן את נזקי עדותה, נשאלה גב' א' ע"י ב"כ התובע "אם נתת את השם של העובדת של הקליינטית... מה השם שאמרת [לתובע] והשיבה, כי מסרה לתובע את הכינוי המקובל של הנתבעת [הכינוי הושמט על ידי - י.ב.] ולא את שמה המלא והנכון כפי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

שהוא מופיע בתעודת זהות (שם, עמ' 82, ש' 17-18). גם גרסתה זו של גב' א' אינה מתיישבת עם גרסתו של התובע, שהעיד כי ייתכן שביקש ממנה לקבל את שמה, אך לא קיבל פרט כלשהו. התובע לא העיד שקיבל מאשתו רק את הכינוי של הנתבעת (להבדיל משמה הנכון והמלא) וכי זה לא הספיק לו כדי לזהות אותה, אלא העיד, כאמור, שלא קיבל פרט כלשהו.

81. הנה כי כן, בחקירתו לא זכר התובע אם ביקש או לא ביקש מגב' א' את פרטיה של הנתבעת, אך טען, כי גם אם ביקש, לא קיבל ממנה פרטים. גרסתו נסתרת מגרסתה של גב' א', שהעידה כי מסרה לתובע שמדובר בעובדת פרטנר וציינה בפניו את הכינוי המקובל של הנתבעת (שהושמט על ידי, כאמור). בנסיבות אלה, ההסבר שנתן התובע בח"נ, לכתוב במכתב באת כוחו שנערך סמוך לאירוע ושלא במסגרת הליכים משפטיים, שם צוין, כי התובע הצביע בפני פרטנר על פרטיה של העובדת ("נתן לכם את המידע באיזו נציגת שירות מדובר" כלשון המכתב), ואף ידע על פיטוריה - אינו משכנע. יתר על כן, התובע לא העיד את באת כוחו דאז על מנת שתחזק את גרסתו שלא ידע את זהותה של הנתבעת. אזכיר בהקשר זה, כי התובע העיד שידע כי מדובר בעובדת שאיננה יהודיה כי אם מוסלמית או נוצרייה. יתר על כן, בתצהירי העדות הראשית מטעמו נמנע התובע מלהתייחס לעניין זהות הנתבעת ופרטיה, בפירוט הנדרש והמצופה נוכח טענת ההתיישנות שהועלתה בכתבי הטענות. התובע הסתפק, כאמור, בהצהרה כללית, שלפיה שמה של הנתבעת נודע לו רק מכתב ההגנה של פרטנר בהליך הראשון.

82. **נוכח כל האמור, גרסת התובע, לפיה לא ידע את זהותה של הנתבעת, אינה אמינה ואינה משכנעת, והיא נדחית בזה.**

83. יתר על כן, אני סבורה, כי הפרטים שהיו ידועים לתובע לפי ראיותיו שלו - שם הכינוי של הנתבעת והשתייכותה הדתית בצירוף עם העובדה שהיא עובדת פרטנר עם מחשב נישא של פרטנר אותו קיבלה במסגרת עבודתה - הינם, לכל הפחות, בבחינת "קצה חוט" שאיפשר גילוי פרטיה של הנתבעת במאמץ סביר, שלא נעשה, באמצעות פנייה לפרטנר או לבית המשפט, ככל שבקשתו לפרטנר לא תיענה. תצהירו של התובע אינו מפרט כל ניסיון להשיג את פרטי העובדת (נשמטה מתצהירו גם פניית התובע לגב' א' בניסיון לקבל פרטים, שבאה רק בחקירתו, כמפורט לעיל). כאמור, בתצהירו ציין התובע כעובדה את גרסתו (שאיננה נאמנה עליו), כי לא ידע מיהי העובדת עד לחשיפת שמה בכתב ההגנה. הא ותו לא. ללא שפורט כל ניסיון להשיג את פרטיה. יתר על כן, עדותו של התובע בח"נ מאשרת, כי אכן לא פעל להשגת פרטיה של הנתבעת מפרטנר או בדרך כלשהי אחרת (ח"נ עמ' 49, שורות 24-26, 31-32. שם, עמ' 50, שורות 5-12). מכל מקום, לא הוכח שפעל לקבלת הפרטים מפרטנר ונדחה או שפעל בכל דרך אחרת להשגתם, כגון פניה לבית המשפט לקבלת צו מתאים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

84. באשר לטענת התובע, כי המועד הרלבנטי למניין ההתיישנות הוא המועד שבו התגבש אינטרס התובע להגיש תביעתו, שהוא לשיטתו המועד שבו ידע התובע את שמה של הנתבעת - התובע מסתמך בעניין זה על פסק הדין של כב' הש' ארבל בע"א 5964/03 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה**. אינני סבורה, כי פסק הדין רלבנטי לענייננו, משהוא עוסק בסוגיה מיוחדת של התיישנות בדיני הפקעה, שאיננה מתעוררת כאן. כאמור, כפי שצינתי לעיל, המועד הרלבנטי למניין ההתיישנות בעוולה של פגיעה בפרטיות הוא מועד הפגיעה בפרטיות. מכל מקום, באותו עניין התקיים דיון נוסף שתוצאתו היא, כי עמדתה של כב' הש' ארבל הינה דעת מיעוט וההלכה אינה על פיה (ראו דנ"א 1595/06 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה** מיום 21/3/13).

85. **עולה מן המקובץ, כי התובע לא הוכיח שהתקיימו התנאים להארכת תקופת ההתיישנות לפי סעיף 8 לחוק ההתיישנות ולפיכך, התביעה בגין פגיעה בפרטיות כהגדרתה בחוק הגנת הפרטיות, התיישנה מחמת שהוגשה למעלה מ-3 שנים ממועד האירוע, הוא מועד הפגיעה בפרטיות.**

86. התובע טען עוד, כי פרטנר התחמקה ממסירת פרטיה של הנתבעת ועל כן, היא מנועה מלטעון להתיישנות. אני דוחה טענה זו כבר מהטעם שהטענה שפרטנר התחמקה ממסירת פרטי הנתבעת, לא הוכחה כשלעצמה, היא אינה נתמכת בראיות ואף נסתרת מהן. מעיון בחליפת המכתבים בין התובע לבין פרטנר שהתנהלה סמוך לאחר האירוע, בראשית שנת 2008, אין כל דרישה מצד התובע לקבל את פרטי הנתבעת (כאמור, ההפך הוא הנכון, התובע מודיע שהוא שגילה לפרטנר במי מדובר). גם אין כל ראיה אחרת לכך שהתובע פנה לפרטנר בבקשה לקבל את פרטי הנתבעת ונענה בשלילה. כל שיש הוא הטענה הכללית והסתמית של התובע בתצהירו, כי נודע לו על זהותה של הנתבעת רק עם הגשת כתב ההגנה של פרטנר בתביעה הראשונה. נוכח האמור, התייתר הצורך לדון בפן המשפטי של טענת המניעות.

87. להשלמת התמונה אציין, כי התובע לא טען, שתקופת ההתיישנות התארכה לפי סעיף 15 לחוק ההתיישנות בשל ההליכים שהתקיימו בתביעה הראשונה ובאופן שמנע את התיישנות התביעה. נראה שגם אילו הועלתה הטענה, לא היה בכך כדי להועיל לתובע בנסיבות העניין וייתכן, כי מטעם זה לא העלה התובע את הטענה.

88. לפי סעיף 15, אין להביא בחשבון תקופת ההתיישנות את התקופה שבה התנהלו הליכים שהסתיימו **"אם התובענה נדחתה באופן שלא נבצר מן התובע להגיש תובענה חדשה בשל אותה עילה"**.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

89. בכל הקשור לתביעה כנגד הנתבעת, תביעת התובע כנגדה הוגשה לראשונה רק במסגרת כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה (הוגש ביום 5/1/11) ואז כבר התיישנה (חלפו כמעט שלוש שנים מאז האירוע, שחל לגרסתו, בתחילת שנת 2008). ממילא גם תביעה זו הייתה תלויה ועומדת במשך כשלושה חודשים בלבד, עד שנמחקה ביום 3/4/11 ואין בתוספת הזמן שבו הייתה תלויה ועומדת, כדי להוציאה מגדר ההתיישנות הקצרה שלפי חוק הגנת הפרטיות.

90. לעניין התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית לפגיעה בפרטיות התובע - כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה הוגש ביום 3/12/09, לפני תום תקופת ההתיישנות. כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה הוגש ביום 5/12/10 ובשעה שהוגש, התיישנה לכאורה התביעה (דהיינו: אילו הוגשה התביעה לראשונה ביום 5/12/10, היא הייתה נדחית מחמת התיישנות). בסופו של דבר, התביעה הראשונה נמחקה, כאמור, מחמת אי-תשלום אגרה. האם בנסיבות אלה, יש בהוראות ס' 15 כדי להוציא את התביעה שבכותרת כנגד פרטנר מכלל ההתיישנות? - כאמור, התובע לא טען בעניין ואף לא הניח את היסודות העובדתיים הדרושים (כגון מועד האירוע) ועל כן, אשאיר הדיון בשאלה לעת שיידרש.

91. אף אם אניח לטובת התובע, כי נוכח הוראת סעיף 15 לחוק ההתיישנות לפיה אין להביא בחשבון את התקופה בה התנהלו ההליכים בתביעה הראשונה, שתחילתה ביום הגשת כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה (3/12/09), וסופה במחיקת כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה (החלטת כב' הרשמת מיום 3/4/11) - לא יהיה בכך כדי להועיל לתובע, שכן על פי הפסיקה, שימוש לרעה בהליכי משפט, לרבות אי-תשלום אגרה, עלול למנוע הארכת תקופת ההתיישנות מכוח סעיף 15 לחוק ההתיישנות.

לאי-הארכת תקופת ההתיישנות מכוח סעיף 15 בשל שימוש לרעה בהליכי משפט, ראו למשל: ע"א (י-ם) 9277/06 גילה נ' משרד החינוך מיום 20/3/07; ע"ע (ארצי) 806/06 זעירא נ' אוניברסיטת בר אילן, מיום 25/8/09. ראו גם סיכום וניתוח של כב' הש' קינר בת"א (נת' 2978/05 מאג'ד נ' מועצה מקומית מג'דל שמש, מיום 7/12/06 ס' 10, 12 ות"א (חי') 49204-08-10 המל"ל נ' ברכה מיום 4/12/11 כב' הש' נאות-פרי.

92. פרטנר טענה לשימוש לרעה בהליכי משפט בהגשת התביעה החדשה מהטעם שזו הוגשה לאחר שהתביעה הראשונה, שהוגשה סמוך לפני שהתיישנה, נמחקה מחמת אי-תשלום האגרה, ובחלוף תקופת ההתיישנות, ולנוכח הסתרת מידע מהותי ורלבנטי לתביעה על ידי התובע.

93. בנסיבות העניין שלפנינו, יש טעם רב בטענה שאין מקום להארכת תקופת ההתיישנות במשך תקופת הזמן שההליכים הקודמים היו תלויים ועומדים, מחמת שימוש לרעה בהליכי משפט. זאת, בשים לב למכלול הנסיבות שלהלן. כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה הוגש כנגד

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

פרטנר כחודש לפני שהתביעה התיישנה. התובע ביקש וקיבל היתר לתקן את כתב התביעה לצורך הוספת הנתבעת כנתבעת נוספת, אך בחר גם לתקן את סכום התביעה ולהעמידו על סך של 1,900,000 ₪, סכום, שכיום, לאחר בירור תביעה זו (שהוגשה על מחצית הסכום), ניתן לומר שהוא מנופח ומבוסס על אדנים של הסתרת עובדות מהותיות מבית המשפט. זאת, תוך שהתובע הגיש בקשה לפטור מאגרה, אף היא מושתתת על טענות שנדחו ע"י בית המשפט בהחלטתו המפורטת בעניין. לבסוף, התובע לא שילם את האגרה למרות אורכה שקיבל, הביא למחיקתה והגיש תביעה חדשה תחתיה, בסך של 800,000 ₪ תוך שבכך הביא למעשה, לחיוב באגרה מופחתת שחושבה לפי הסך של 800,000 ₪. זאת, תוך עקיפת התכלית שביסוד תקנה 10(ד) לתקנות האגרות, שנועדה, בין היתר, להרתיע מלכתחילה מהגשת תביעות בסכומים מנופחים. ולבסוף, התביעה שבפניי התנהלה תוך הסתרת מידע מהותי מבית המשפט באשר לעסקים של שני בני הזוג והעובדה שלא התגרשו ונולדו להם שני ילדים נוספים.

94. התובע בחר גם שלא להשיב (בכתב התשובה, בתצהיר או בסיכומים) לטענה, כי יש לדחות מחמת התיישנות את התביעה בעוולת הרשלנות, ככל שהיא מכוונת לאותו עניין, לאמור: פגיעה בפרטיות כהגדרתה בחוק הגנת הפרטיות, בדרך של מסירת פרטים על המנוי של התובע מתוך מאגר המידע של פרטנר על לקוחותיה, לידי אשתו, ללא הסכמתו או תוך הפרת חובת סודיות. לטענת הנתבעת, המעשה או המחדל הנטענים ע"י התובע בעוולת הרשלנות, הם אותם מעשים או מחדלים להם טוען התובע במסגרת העילה של הפרת חוק הגנת הפרטיות וכך גם הנזק. אין לאפשר עקיפתן של הוראות חוק הגנת הפרטיות המהוות דין ספציפי, באמצעות עוולת הרשלנות, שהיא עוולת מסגרת כללית. כאמור, התובע לא התייחס לטענה זו ולא נתן לה כל מענה.

95. אני מקבלת טענה זו וקובעת, כי בשים לב לטיבן של הטענות שמעלה התובע ובנסיבות העניין, לא ניתן לעקוף את דין ההתיישנות של העוולה הפרטיקולארית לפי חוק הגנת הפרטיות, באמצעות תביעה בעוולת הרשלנות. אין מקום לעקוף את קביעת המחוקק בדבר התיישנות קצרה בגין פגיעה בפרטיות, על התכלית שביסודה, באמצעות תביעה בעוולת מסגרת, כאשר עילת התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות היא עילת התביעה הרלבנטית הטבעית והספציפית בנסיבות העניין; וכשהבסיס לתביעה בעוולת הרשלנות, הוא קיומה של פגיעה בפרטיות כהגדרתה לפי חוק הגנת הפרטיות, ודבר הפרת החובה (ההתרשלנות), נשען על הוראות חוק הגנת הפרטיות.

96. מהי התכלית שביסוד תקופת ההתיישנות הקצרה? - לפי דברי ההסבר להצעת חוק הגנת הפרטיות, תקופת ההתיישנות היא קצרה "מתוך מטרה שתובענות יוגשו תוך זמן קצר יחסית לאחר הפגיעה" (ה"ח 1453 בעמ' 206 מיום 5/5/1980, דברי ההסבר לס' 14). בנוסף, "ניתן להצדיק את תקופת ההתיישנות הקצרה על בסיס העובדה שמדובר בפגיעה רגשית שחווה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

התובע שזכותו לפרטיות נפגעה ועל כן, עקב הקושי שבהערכת הנזק, יש להביא את תביעתו בפני בית המשפט תוך פרק זמן קצר לאחר הפגיעה" (א. הלם דיני הגנת הפרטיות (2003) פרק 17 עמ' 303). עוד אני סבורה, כי זהו האיזון שבחר המחוקק לעשות בשים לב להגדרה הרחבה של הפגיעה בפרטיות והסעדים שזו מקנה.

97. לא מצאתי הלכה של בית המשפט העליון בשאלה העומדת לפנינו, בעניינה של העוולה לפי חוק הגנת הפרטיות, שיש עמה תקופת התיישנות קצרה (או בעניינה של עוולה פרטיקולארית אחרת שתקופת התיישנות קצרה בצדה).

קיימת פסיקה רלבנטית של בתי משפט השלום ובתי המשפט המחוזי.

ראו למשל, כב' הש' ברקלי בתא (י-ם) 12599/06 פלונית נ' ידיעות תקשורת בע"מ מיום 17/3/2008 בס' 35 לפסק הדין, שם נדחתה התביעה בעוולת הרשלנות, בין היתר מהטעם שיש בכך ניסיון לעקוף את המניעה מלדון בפגיעה בפרטיות בשל התיישנות, מבלי להרחיב בדבר. בפסק הדין בת"א (טבריה) אפנזר נ' גורי יבוא והפצה בע"מ, דינים שלום טו 376, שניתן ביום 22/7/99 ע"י כב' הש' רון שפירא, נדחתה תביעה בעוולה של הפרת חובה חקוקה, מהטעם שיש בכך משום עקיפת ההסדר ההתיישנות המיוחד שנקבע בחוק הגנת הפרטיות. מצד שני, ראו ע"א (ת"א) 1410/93 נוימן נ' לפקיפקר, פ"מ נו(1) 280, 286, שם נדחה ערעור על פסק דין של בית משפט השלום, שחייב את המערערים בתשלום פיצויים בעילה של הפרת חובה חקוקה בגין פגיעה בפרטיות, בשעה שהעילה לפי חוק הגנת הפרטיות התיישנה. הערעור נדחה בדעת רוב, תוך אימוץ עמדת בית משפט השלום, אך מבלי שדעת הרוב ערכה דיון של ממש בסוגיה (ס' 3א). ראו דעת המיעוט (כב' הש' קלינג), שסברה כי משהתיישנה התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות, אין להזדקק לה גם בדרך של הפרת חובה חקוקה.

98. יחד עם זאת, קיימת פסיקה של בית המשפט העליון בעניינים קרובים, שניתן להקיש ממנה לענייננו. כך, ניתן למצוא חיזוק ותימוכין לעמדה שאינה מאפשרת עקיפת תקופת ההתיישנות הקצרה שלפי סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות באמצעות הגשת תביעה בעוולת הרשלנות, בפסק הדין שניתן לאחרונה ע"י בית המשפט העליון בע"א 8489/12 פלוני נ' פלוני (כב' הש' עמית, ניתן ביום 29/10/13). בעניין זה, דחה בית המשפט המחוזי על הסף בהעדר עילה, תביעה שהגיש התובע (המערער) כנגד הנתבע (המשיב בערעור), בשל רומן שהתפתח בין המשיב לבין אשת המערער, שנטען כי בעקבותיו נגרמה למערער נכות נפשית. התביעה הוגשה בעוולת הרשלנות. זאת, בשים לב לכך שהמחוקק קבע במפורש כי חוזה נישואין איננו חוזה לצורך העוולה של גרם הפרת חוזה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בקובעו, כי "יש מצבים בהם העוולה הפרטיקולארית על הסייגים, המגבלות וההגנות הקבועים בה, משליכה על האפשרות להחיל במקומה או לצידה את עוולת הרשלנות כעוולת מסגרת". העוולה הפרטיקולארית המתאימה והטבעית לתביעה היא לפי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

סעיף 62 לפקודת הנזיקין, שבה נקבע במפורש כי לצורך עוולה זו יחסים הנוצרים ע"י נישואין לא ייחשבו כחוזה. "המחוקק מצא אפוא להחריג במפורש את קשר הנישואין מהעוולה של גרם הפרת חוזה, ואין 'לעקוף' את שיקולי המדיניות שהנחו את המחוקק בקובעו את החריג הקבוע בסעיף 62(ב) לפקודת הנזיקין, באמצעות השימוש בעוולת הרשלנות". בעניין זה בית המשפט העליון דחה נסיון לעקוף את מגבלותיה של עוולה הפרטיקולארית המתאימה לעניין (גרם הפרת חוזה), שלא מאפשרות להגיש תביעה בגין גרם הפרת חוזה נישואין, באמצעות תביעה בעוולת הרשלנות, שלא כוללת מגבלה זו. אני סבורה, כי ההגיון שביסוד הדברים יפה גם לענייננו בשים לב לכך שהמחוקק קבע כי תביעות בעוולה של פגיעה בפרטיות צריך שיוגשו בתוך תקופה קצרה מעם הפגיעה בפרטיות, נוכח הגדרתה הרחבה של הפגיעה בפרטיות, טיבה של הפגיעה והקשיים שהיא מעלה בבירור הנזק והפיצוי שניתן לפסוק גם בהעדר הוכחת נזק.

99. עוד אציין, כי עניין דומה התעורר בפסיקה בשאלה אם ניתן לעקוף את ההגנות הספציפיות הקבועות בסעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, לרבות החסינות המוחלטת מפני הגשת תביעות לשון הרע בשל פרסומים פוגעים שנעשו במסגרת הליך משפטי, באמצעות הגשת תביעה בעוולת הרשלנות, במקום תביעה בעוולה של לשון הרע. בתי המשפט המחוזיים ובתי משפט השלום פסקו באופן עקבי, כי אין לאפשר זאת.

לעניין זה ראו:

ת"א (מחוזי-מרכז) 20528-01-12 הרפז נ' מרחב (מ.נ.פ) בע"מ מיום 27/4/12, כבי השי קינר, על הניתוח, ההנמקות והפסיקה הנוכרת שם. זוהי גם עמדתי. ראו ת"א (ראשל"צ) 988/08 גרון נ' טווילי מיום 19/12/09 וכן, תא"מ (ראשל"צ) 5042-06-11 חזני נ' האפרתי מיום 2/1/14.

100. לטעמי, תקופת ההתיישנות הקצרה הינה חלק בלתי נפרד מההסדר החקיקתי הכולל והשלם שבחוק הגנת הפרטיות וחלק מהמארג שהוא יוצר להגנה על הזכות לפרטיות, על האיזונים והבלמים שנקבעו לה, כשם שההגנות לפי פרק ג' לחוק הגנת הפרטיות, הן חלק ממנה. כאמור, בנסיבות העניין שלפנינו, כאשר הטענות כלפי הנתבעת במסגרת עוולת הרשלנות אינן אלא יבוא של הגדרת הפגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות והפניה לעוולת הרשלנות לא באה אלא כדי להימלט מתקופת ההתיישנות הקצרה שבחוק, אין מקום לאפשר זאת.

סיכום התביעה בגין הפגיעה בפרטיות

101. התביעה בגין פגיעה בפרטיות (בעוולה לפי חוק הגנת הפרטיות או בעוולת הרשלנות, לרבות התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית), כנגד שתי הנתבעות, נדחית מחמת התיישנות. הפועל היוצא של הדברים הוא, כי התביעה כנגד הנתבעת 2, נדחית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

[ביחס לפרטנר נותר עוד לדון באחריותה ברשלנות מחמת שהתרשלה בהכשרה והטמעה של החובה שלא לפגוע בפרטיות הלקוחות בקרב עובדיה, נציגי השירות "מדלת לדלת", לרבות הנתבעת, ובהעדר פיקוח ובקרה הולמים כלפי קבוצה זו של עובדים, כמבואר להלן].

102. נוכח התיישנות התביעה בעילה של פגיעה בפרטיות, מתייטר הצורך לדון בשאלה אם התקיימו היסודות להקמת אחריות שילוחית לפרטנר לפגיעה בפרטיות שביצעה הנתבעת. אציין, עם זאת, כי השאלה העיקרית לה צריך להידרש בקביעת אחריות שילוחית, היא האם מדובר במעשה שעשתה הנתבעת תוך כדי עבודתה כמובנו של ס' 16 לפקודת הנזיקין - דהיינו: האם מדובר **"בביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד"** (שאז קמה אחריות שילוחית) או **"במעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לעניין המעביד"** (שאז אין למעביד אחריות שילוחית). נראה, כי לפי שיטת התובע עצמו, לא קמה לפרטנר אחריות שילוחית. התובע שולל את טענת הנתבעת כאילו ביצעה בדיקה לצורך בחינת צירופה של גבי א' כמנויה. לגרסתה של גבי א' כמפורט לעיל, היא ביקשה מהנתבעת לברר מידע ולא ביקשה לבדוק אפשרות להצטרף כמנויה של פרטנר. לפי כתב התביעה, הנתבעת פעלה **"מסיבות השמורות עימה.. ומתוך היכרותה עם אשת התובע... ככל הנראה הנציגה העבירה המידע לאשת התובע לאור בקשת אשת התובע"** (ס' 7 בכתב התביעה) ועוד נטען, כי **"במידה והנציגה [מטעם פרטנר] פעלה שלא במסגרת תחום עבודתה, אלא מתוך היכרות עם אשת התובע, אין בה כדי להוריד מאחריותה השילוחית [של פרטנר] שהשאירה גישה למידע בכלל ומידע חסוי ורגיש בפרט, בידי עובדת, שהשתמשה במידע בניגוד גמור לחוק לפסיקה וכפי שעולה מטענות פרטנר בכתב ההגנה המקורי גם בניגוד להנחיותיה"** (ס' 33 שם).

103. כאן המקום לציין, כי בשים לב לכך שקיבלתי את התביעה כנגד פרטנר בעוולת הרשלנות (אחריות ישירה), ופסקתי פיצויים לתובע בגין עגמת הנפש שנגרמה לו, שהיא ראש הנזק היחיד שהוכח על ידו, אין משמעות מבתחינת התובע לדחיית תביעתו כנגד פרטנר וכנגד הנתבעת בגין פגיעה בפרטיות (לפי חוק הגנת הפרטיות או מכוח עוולת הרשלנות), מחמת התיישנות. ברי, כי בכל מקרה לא יכול היה התובע להיפרע פעמיים על עגמת הנפש שנגרמה לו.

104. עתה אעבור לדיון בתביעה כנגד פרטנר בעוולת הרשלנות באחריות ישירה, בטענה שברשלנותה אפשרה לנתבעת למסור מידע על התובע תוך פגיעה בפרטיותו בניגוד לדין.

III - התביעה כנגד פרטנר ברשלנות

105. לטענת התובע, פרטנר התרשלה בעצם העסקת הנתבעת, שהייתה מעורבת כבר במקרה קודם של הפרת הפרטיות של הלקוחות; ובכך שמסרה לנתבעת מחשב נייד שכלל מידע פרטי של הלקוחות אותו הוציאה מחוץ לכותלי משרדה של הנתבעת או נקודות השירות שלה, ללא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

הכשרה מתאימה לשמירה על הפרטיות וללא פיקוח על השימוש שנעשה על ידה במחשב הנייד. זוהי עילת תביעה עצמאית שונה במהותה ונפרדת מהתביעה בעילה של פגיעה בפרטיות. עילה תביעה זו לא התיישנה, ולא נטען שכך.

106. בבחינת יסודות עוולת הרשלנות לפי המודל המסורתי, ששלט בפסיקה עד לאחרונה, יש לבחון קיומה של חובת זהירות מושגית וקונקרטית, קשר סיבתי עובדתי ומשפטי ונזק (מקובל להזכיר את פסקי הדין של כב' השי' ברק בע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113 וע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113, כאבני היסוד של גישה זו). לפי המודל המסורתי הנ"ל, יש לבחון קודם כל, קיומה של חובה. לאחר מכן, לבחון קיומו של אשם (הפרת חובת הזהירות, דהיינו: התרשלנות), קשר סיבתי ונזק. על פי הפסיקה אחרונה של בית המשפט העליון, במקרים המשתייכים ל"ליבת דיני הנזיקין" יש להחיל מודל חדש, מודל "התרשלנות תחילה", שלפיו, מתחילים בבחינת התרשלנות, לאחר מכן בוחנים את הקשר הסיבתי ואז בוחנים אם קיימים שיקולי מדיניות שבגינם יש לשלול את החובה, באשר שלילת החובה היא עניין חריג בסיטואציות הנמצאות בליבת דיני הנזיקין (ע"א 4486/11 פלוני נ' פלוני, כב' השי' עמית מיום 15/7/13 להלן: **הלכת פלוני**).

107. מהם המקרים המשתייכים לצורך העניין, לליבת דיני הנזיקין? - כב' השי' עמית מבאר, כי "הכוונה לאותם נזקים פיזיים של ניזוקים ישירים המהווים את חלק הארי של תביעות הנזיקין הנדונות בבתי המשפט, שלגביהם כבר התפתחה מעין חזקת חובה בפסיקה. רופא-חולה, מורה-תלמיד, נותן שירות-לקוח, בעלים ומחזיק במקרקעין וכיו"ב. במקרים מעין אלה, המהווים את מרבית תביעות הנזיקין המתנהלות בבתי המשפט, נתחיל בבחינת ההתרשלנות, לאחר מכן בקשר הסיבתי, ובסוף הדרך נבחן אם קיימים שיקולי מדיניות בגינם יש לשלול את החובה (מה שחריג כשלעצמו בסיטואציות הנמצאות בליבת דיני הנזיקין). לא כך לגבי המקרים הנמצאים באזור הגבול או באזור הדמדומים של דיני הנזיקין, כמו נזק נפשי או נזק כלכלי קל, או נזק שגרם לניזוקים עקיפים, שאז יש טעם להקדים בחינת חובה לבחינת ההתרשלנות. אולם כאמור, דרך המלך במרבית המקרים תהא בחינת ההתרשלנות תחילה" (שם, ס' 14).

108. בהתאם למבחנים דלעיל, המקרה שלפנינו איננו מצוי בליבת דיני הנזיקין. אף שמדובר במערכת יחסים של נותן שירות-לקוח, הנזק הנטען מוליכנו למה שמכונה ע"י כב' השי' עמית, "אזור הגבול" או "אזור הדמדומים של דיני הנזיקין". [ראו למשל פסק הדין בעניין ע"א 8489/12 פלוני נ' פלוני שהזכרתי בס' 98 לעיל, שעניינו בתביעה ברשלנות שהוגשה כנגד המאהב של אשת התובע לפיצוי בגין נזק פסיכיאטרי שנגרם לתובע עקב כך. שם קבע השי' עמית, בפסק דין שניתן לאחר הלכת פלוני הנ"ל, כי התביעה אינה משתייכת לקטגוריה של

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

המקרים הנופלים בגדר ליבת דיני הנזיקין ולפיכך, בחן את העניין לפי הגישה המסורתית, תוך שקבע, כי במקרה זה, קיימים שיקולים של מדיניות משפטית ששוללים קיומה של חובת זהירות, אף שהנזק ניתן לצפייה כעניין טכני.

109. בענייננו, עולה מטענות הצדדים, כי למעשה, אין מחלוקת, שפרטנר חבה חובת זהירות כלפי כלל לקוחותיה בנקיטת האמצעים הדרושים על מנת להבטיח את סודיות המידע הנאגר במאגריה ואת השימוש במידע לצורכי העבודה בלבד ועל מנת למנוע דליפת מידע או שימוש לא-מורשה בו. פרטנר חבה גם חובת זהירות קונקרטית כלפי התובע שלא להעביר מידע שמצוי במאגריה לאחרים, שלא באישורו. פרטנר אינה חולקת על דבר קיומה של חובה כאמור כלפי לקוחותיה וכלפי התובע, טענותיה בסיכומים התמקדו בשני אלה בלבד: פרטנר טענה, כי לא הפרה את חובתה לנקוט אמצעים סבירים למניעת הסיכון, דהיינו: לטענת פרטנר, היא לא התרשלה (ומתוך הנחה שקיימת חובה לנקוט אמצעים כאמור); ועוד ובעיקר טענה, כי לא הוכחו יסוד הנזק והקשר הסיבתי בין הנזק לבין ההתרשלות הנטענת (ראו ס' 4 לסיכומים והסיכומים בכללותם).
אני קובעת, אפוא, דבר קיומה של חובת זהירות כאמור.

110. לשאלת ההתרשלות (הפרת החובה) - אני סבורה, כי פרטנר הפרה את חובתה כלפי התובע בכך שלא קיימה הדרכה והטעמה, פיקוח ובקרה מספיקים על עובדי "מדלת לדלת" כדוגמת הנתבעת, שמקבלים לידם מחשב נייד לשימוש מחוץ לנקודות השירות של פרטנר, לרבות הנתבעת בעצמה. הסיטואציה הנ"ל טומנת בחובה סיכון אינהרנטי מוגבר לדליפת מידע או לשימוש לא מורשה במידע, עוד מעבר לסיכון "הרגיל" בקרב עובדים אחרים של פרטנר במרכזי השירות הפרונטאליים והטלפוניים (סיכון שגם למניעתו על פרטנר לנקוט אמצעים סבירים). היה על הנתבעת ליתן דעתה לכך, להתייחס לסיטואציה זו באופן מיוחד ומותאם, שונה מההתנהלות ביחס לעובדים האחרים במוקדי השירות הפרונטאליים והטלפוניים, ולנקוט אמצעי זהירות שהולמים את הסיכון המוגבר.
כזאת לא נעשה.

111. הוכח מראיותיה של פרטנר, כי לא נתנה דעתה ליצירת מנגנונים מיוחדים לעובדי "מדלת לדלת" (לרבות הנתבעת), הן במישור ההדרכה וההטמעה והן במישור הפיקוח והבקרה על עבודתם; ומכל מקום, פרטנר לא הציגה את האמצעים שבהם נקטה להפחתת הסיכון המוגבר הטבוע בסביבת העבודה שיצרה בקרב עובדי "מדלת לדלת". פרטנר התרשלה בהעדר מערך של הדרכה והטעמה, פיקוח ובקרה הדוקים ומותאמים, כנדרש, בקרב עובדי "מדלת לדלת" המקבלים לשימושם מחשב נייד שכולל מידע מוגן של הלקוחות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

112. אכן, הנתבעת הייתה מודעת לנהלים שאסרו על מסירת מידע למי שאינו בעל המנוי או מורשה מטעמו ובכל זאת, נהגה בניגוד להם. בח"נ לב"כ פרטנר הנתבעת מאשרת, כי איסור זה היה ידוע לה והועברו אליה הנחיות ומידע בעניין לרבות פרסומים שהועברו לעובדי החברה על חריגות מן הנהלים ופגיעה בפרטיות (עמ' 94 ש' 16-26). אולם אין בכך די כדי למלא אחר חובת הזהירות שחלה על פרטנר כלפי לקוחותיה וכלפי התובע; ואין בכך כדי לפטור את פרטנר מאחריותה לנזקים הצפויים כתוצאה מאי נקיטת אמצעי זהירות נאותים כנדרש. היה על פרטנר לצפות בגדר הסביר אפשרות לשימוש לא-מורשה של עובדיה במידע ותוך חריגה מהוראותיה (והוראת הדין). פרטנר לא הציגה הכשרות הספציפיות שניתנות לעובדי "מדלת לדלת" בכלל, אם היו כאלה, ומהן ההכשרות שקיבלה הנתבעת, בפרט. לא הוצגו גם אמצעי פיקוח ובקרה שמפעילה פרטנר, אם בכלל, על נציגי "מדלת לדלת", לרבות הנתבעת. הכל בשים לב למיוחדות המאפיינת את תפקידם שמתבצע מחוץ לנקודות השירות של פרטנר, שלא תחת עינם הפקוחה של מנהלים בדרגות שונות, מבלי שיש תיעוד לפניות וכו', כשבידם מחשב נייד הכולל מאגר מידע ביחס ללקוחות.

113. הראיות שהציגה פרטנר בעניין הטעמת החובה לשמור על פרטיות המנויים בקרב עובדיה, הכשרתם של העובדים והפיקוח עליהם, כלליות ותלושות מהמקרה שלפנינו ואינן מספקות בלשון המעטה. מה שהוגש והוצג, מלמד יותר מכל, על העדרם של אמצעי זהירות מספיקים לקדם פני הסיכון לדליפת מידע ולשימוש לא מורשה בו ע"י עובדי "מדלת לדלת". את יהבה, כך נראה, העדיפה פרטנר להטיל על קלישותן של ראיות התובע להוכחת הנזקים להן טען ולהוכחת הקשר הסיבתי, והבקיעים שנבקעו בגרסתו בעניין זה. ראיות פרטנר אינן נוגעות לנתבעת או לסוכני "מדלת לדלת". פרטנר צירפה עמודים על גבי עמודים של ערב-רב של "דוגמאות בלתי ממצות להדרכה ולמודעות בנושא אבטחת מידע, כפי שהופצו בחברה" (מסמכים שכלל לא ברור שהועברו ספציפית לידיעת הנתבעת בעת שעבדה בפרטנר וקודם למקרה, נספח א' לתצהיר פרטנר). זאת, מבלי שנעשה סיווג וקישור או שיוך של מסמך כזה או אחר לעניין מסוים. תצהיר פרטנר מפרט רבות, לאורך כשלושה עמודים על פני סעיפים רבים, פעולות שפרטנר מבצעת לשמירה על פרטיות לקוחותיה במרכזי השירות הפרונטאליים והטלפוניים, כגון: תדרוך מקצועי של 20 דקות בכל תחילת משמרת (ס' 17), מבחנים מעת לעת (ס' 18), שיטת בקרה באמצעות "לקוח סמוי", תצפית ומשוב של עובד בכיר שיושב ליד הנציג במוקד השירות, האזנה אקראית לשיחות נציגי השירות בזמן אמת או בדיעבד באמצעות הקלטות (ס' 19) ועוד. כל האמצעים שתוארו התייחסו במפורש לעובדי פרטנר במרכזי השירות הפרונטאליים והטלפוניים ולא לנציגי השירות "מדלת לדלת". התייחסות לעובדי "מדלת לדלת" אין בתצהיר.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

114. ח"נ של העדה מטעם פרטנר, חזקה את המסקנה שפרטנר הפרה את חובת הזהירות. התברר, כי ביחס לעובדים נציגי "מדלת לדלת", פרטנר תלויה בדיווח יזום בדיעבד של הנציג, שעליו לעדכן את פניית הלקוח שנעשתה אליו, להבדיל מהמצב במרכזי השירות (עמ' 104 ש' 11-16).
כך העידה:

**ת... המערכת כמו שצינתי כאן, יש את הפניות, ככל הנראה לא תועד כי [הנתבעת] לא הספיקה לתעד, כי נציגי דור טו דור אין להם מערכת פניות של נציגי שירות למשל במרכז פרונטלי ואז זה מגיע למערכת, אם לא שמרה את הפניה אין לי תיעוד על זה. רואה רק את הנגיעה.
ש. לקוח ביקש העליתי את הנגיעה, לא טרחת לתעד. לא בוצעה מכירה ולא תועד במערכת אז לא תראו את זה.
ת. כן. מתפקידה היה לתעד את הנגיעה.**

115. לא ברור מדוע בחרה פרטנר להתמקד בתצהירה, דווקא בפועלה בקרב העובדים במרכזי-שירות הפרונטאליים וטלפוניים ואף ציינה, בס' 62 לתצהיר, כאילו הנתבעת עבדה בנקודת שירות של פרטנר; שעה שברור באופן חד משמעי, שהנתבעת הייתה נציגת שירות "מדלת לדלת" (ראו גם דו"ח החקירה), ואין עוררין על כך. פרטנר לא הציגה ראיות שיש בהן כדי ללמד מהו פועלה להטעמה ולביקורת, ככל שקיים, בקרב עובדי "מדלת לדלת" ובקרב הנתבעת. החוסר במקרה זה, הוא חוסר שמבסס ומחזק את המסקנה בדבר התרשלות פרטנר ומעיד כאלף עדים על אי-קיומם של אמצעים מספיקים להדרכה, הטמעה ביקורת ופיקוח בקרב עובדי "מדלת לדלת". על אחת כמה וכמה בהצטרף עדותה של נציגת פרטנר כמצוטט לעיל, כמו גם החוסר הראייתי המפורט להלן.

116. כך, העדה מטעם הנתבעת היא מנהלת קשרי לקוחות מסוף שנת 2008 (האירוע וחקירתו חלו בשליש הראשון של שנת 2008). נראה, כי אין היא בעלת התפקיד המתאימה ביותר ליתן עדות מטעם פרטנר בתיק זה ולכל הפחות, כי לא ניתן להסתפק בעדותה בלבד. היה מקום לצרף מי שבקיא בפרטי המקרה הספציפי מתוך ידיעה אישית ככל שאפשרי הדבר, כגון: ממחלקת אבטחת מידע שביצעו חקירה וערכו את דו"ח החקירה, מי שאחראי על ההדרכות לעובדים וכיוצא"ב. פרטנר לא הגישה לביהמ"ש מסמך כלשהו מתיקה האישי של הנתבעת או מסמך אחר המעיד על רשימת ההכשרות והמבחנים שעברה הנתבעת או ההכשרות שמקבלים באופן מיוחד נציגי מכירות "מדלת אל דלת", ובשים לב לנושא הגנת הפרטיות. דברי העדה מטעם פרטנר בח"נ היו כלליים, לא היה בהם כדי לשפוך אור על ההכשרה, ההטעמה והבקרה ביחס לנתבעת ואינם מניחים את הדעת.

ראו למשל הדברים הבאים (עמ' 101, שורות 29-25):

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

ש. איזה תדריכים עברה הנתבעת מתי שנתנו לה הרשאה להוציא מחשב מהחברה. באופן ספציפי.
ת. בגדול היא עוברת תדריכים כל יום. שקיבלה את המחשב הנייד, יש הסבר על קבלת תפקיד.
ש. יש לך אסמכתא שהיא עברה תהליך זה.
ת לא חתומה. יש נהלים. אם עברה על מערכות מלאות לא צריכה להחתים אותה על מערכות מצומצמות.

117. נוכח האמור, לא מצאתי צורך לדון בטענת התובע, שלא היה מקום להעסיק את הנתבעת בתפקיד נוכח פגיעה קודמת בפרטיות לקוח אחר, בשנת 2006, כשנתיים קודם לאירוע הנדון. ספק בעיני אם האירוע הקודם, שהינו אירוע ראשון של פגיעה בפרטיות, שבו התוודתה הנתבעת מעצמה על ההפרה (להבדיל מגילוייה של ההפרה בשל תלונה או עקב חקירה של פרטנר כפי שהיה במקרה זה), מצדיק תוצאה של אי-העסקתה או שהוא גורר אחריו קביעה בדבר התרשלות של פרטנר בעצם העסקתה של הנתבעת. ההתרשלות היא בהעדר הפיקוח, שייטכן שבשל אירועי העבר, מוצדק שיהא אף קפדני יותר ביחס לנתבעת, בהשוואה לנציגי שירות "מדלת לדלת" אחרים. אולם מכיוון שלא הוצגו הטמעה, פיקוח ובקרה נאותים לנציגי שירות "מדלת לדלת" בכלל, מתייתרת השאלה אם אלו (לו היו), מספיקים ביחס לנתבעת.

118. מכאן, לסוגיית הנזק והקשר הסיבתי.

IV- הנזק והקשר הסיבתי

119. לטענת פרטנר, אין קשר סיבתי בין האירוע לבין הנזקים הנטענים: התובע ואשתו לא החלו בהליכי גירושין מייד לאחר האירוע, כפי שטוען התובע ולמעשה, כלל לא התגרשו; בנוסף, יחסי בני הזוג היו ירודים עוד טרם האירוע ואין קשר סיבתי בין האירוע לבין התוצאות הנטענות. יתרה מכך, אף אם היה קשר סיבתי הוא נותק משני טעמים: ראשית, פרטי העסק נודעו לגבי א' באמצעות בירור שערכה בחברת הוט (שלא נתבעה); ושנית, לפי ראיות התובע, התובע דחה בקשתה של אשתו לחזור לחיים משותפים.
כמו כן, כלל לא הוכח נזק וההליך כולו אינו אלא שימוש לרעה בהליכי משפט. בני הזוג לא התגרשו ועולה מהראיות, כי קיימו יחסי משפחה רגילים. הם מתגוררים יחדיו, התובע מעולם לא עזב את הבית ונולדו להם עוד שני ילדים.
לבסוף, טענה כי אין לפסוק במקרה זה פיצוי על דרך האומדנא, אלא חובה על התובע להוכיח את נזקיו.

120. אני מקבלת את טענתה של פרטנר, כי הנזק הנטען לא הוכח ובחלקו המשמעותי, אף נסתר מן הראיות (על כך אפרט בהמשך). יחד עם זאת, הוכחה להנחת דעתי, עוגמת נפש שקשורה בקשר סיבתי לאירוע. אתחיל דווקא בראש נזק זה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

פיצוי בגין עוגמת נפש

121. אשר לקשר הסיבתי העובדתי - המבחן המקובל לעניין זה הוא מבחן האלמלא. האם לולא הפרת החובה, לא היה הנזק נגרם. פרטנר הפרה את חובת הזהירות בכך שלא נקטה אמצעים סבירים על מנת למנוע את הסיכון שיצרה לדליפת מידע או לעשיית שימוש לא מורשה בו. כלשונו של כבי' הש' ברק בעניין **ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש**: "הפרת החובה היא הסיבה העובדתית לקרות הנזק, שכן - לולא הופרה החובה, ואילו ננקטו אמצעי הזהירות הראויים - הסיכוי כי הנזק היה נמנע, גדול מהסיכוי שהנזק היה מתרחש בלאו הכי" (ס' 22 לפסק הדין).

122. אני סבורה, כי נקיטת אמצעי הדרכה הטמעה פיקוח ובקרה מיוחדים על עובדי "מדלת לדלת" שמקבלים לידם מחשב נייד שכולל מידע פרטי של המנויים, הייתה יוצרת מציאות או סיבת עבודה שבמסגרתה סביר יותר להניח שהנתבעת הייתה נמנעת ממסירת המידע שלא בהרשאתו של התובע או שלא היה בידה לעשות כן. מעבר לכך, שוכנעתי, כי עובדתית מסירת הפרטים גרמה לגבי' א' לחשוד, כי התובע בוגד בה ולהטיח בו את הדברים. זאת, גם אם אני שפרט זה הצטרף לפרטים אחרים שנצברו אצל גבי' א' או שאספה כתוצאה מהחקירה שעשתה לאחר קבלת המידע, כמו גם העובדה שהתובע הסתיר מאשתו את דבר פתיחת העסק עם הגבי' ס'. אזכיר, כי לגרסת הנתבעת, מייד עם צפייתה במסך המחשב ולנוכח הפרטים שראתה שם, גבי' א' יצאה מהחדר והתפרצה כלפי התובע בקריאות "בוגד", מה שמעיד על קשר עובדתי ישיר בין הדברים. לגרסת הנתבעת, הילדים של בני הזוג היו בבית, יוצאים ונכנסים לחדר העבודה. לכן, גם סביר שהילדים היו עדים לסיטואציה, כפי שטענו התובע ואשתו, ומבוכתו של התובע הייתה רבה.

123. אשר לקשר הסיבתי המשפטי - המבחן המקובל לקשר סיבתי בעוולת הרשלנות הוא מבחן הצפיות. דרושה צפיות של סוג הנזק והיקפו כמו גם של הליך גרימתו במובן של סוג התהליך והתרחשותו בקווים כלליים (ראו ע"א 4486/11 פלוני הנ"ל בס' 10). אני סבורה, כי הנתבעת בהתרשלותה, גרמה נזק שהוא ממין הנזקים העלולים לבוא באורח טבעי במהלכם הרגיל של הדברים כתוצאה של הפרת החובה לנקוט אמצעי זהירות סבירים למניעת הסיכון לדליפת מידע או שימוש לרעה במידע וליצירת סיבת עבודה מבוקרת ומפוקחת. צפוי שמסירת פרטים חסויים לאדם אחר (שהינה תוצאה ישירה מסתברת וסבירה של הפרת החובה) שלא בהסכמתו ושלא בידיעתו של בעל המידע, תגרום לפתיחת "תיבת פנדורה", לעימות לא-נעים ולטלטלה משפחתית (טלטלה חברתית או אחרת, לפי העניין) ולו רק בגין העימות או הבירור שנדרשו, שהם כשלעצמם עלולים להיות אירועים קשים וגם אם בתום הבירור ישובו החיים למסלולם. צפוי שכך ביחס לכל משפחה סבירה ואין זה עניין מיוחד למשפחתו של הנתבע, על המאפיינים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

שלה או ההיסטוריה של יחסי בני הזוג; ואין באלה כדי לשלול קיומו של קשר סיבתי לנזק בו עסקינן. טלטלה נגרמה בפועל בחיים המשפחתיים של התובע. שוכנעתי בקיומה לנוכח מסירת המידע וכתוצאה ממנו לפחות לפרק זמן מסוים, גם אם מצאתי שהתובע הפריז בתיאור מידת הנזקים האחרים שתבע ולא אמר את כל האמת ביחס לנזקים אלה. התביעה בראש נזק זה צנועה וסבירה, משקפת פיצוי סביר בגין האירוע הראשוני שבו הטיחה גב' א' בתובע שהוא "בוגד" כשהילדים בבית והצורך שנוצר להסביר ולהצטדק בנסיבות כאלה; ואיננה מעוררת שאלות של מדיניות משפטית השוללת קשר סיבתי במסגרת בחינת הקשר הסיבתי המשפטי, ריחוק הנזק, אשם תורם, ניתוק הקשר הסיבתי וכיוצ"ב. נוכח האמור, אני מוצאת לפסוק לתובע את מלוא הסכום שתבע בראש נזק זה, בסך של 30,000 ₪.

הנזקים האחרים

124. כאמור, אני מקבלת את טענות פרטנר כי הנזקים הנטענים לא הוכחו (למעט עוגמת נפש, כאמור לעיל). לפיכך, בעניינים של אלה התייתר הצורך לדון בטענה להעדר קשר סיבתי, ניתוקו וכיוצ"ב.

125. בכתב התביעה מנה התובע שורה ארוכה של סכומי פיצויים מצטברים. בסיכומיו, ביקש התובע כי בית המשפט יעריך את הנזקים בין היתר, על דרך האומדנא נוכח הקושי בהוכחת נזקיו באומרו כי "התובע עשה כל שלא ידו על מנת לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליו ולהביא נתונים עובדתיים שניתן היה להביאם באופן סביר להוכחת הנזקים בדמות פירוק התא המשפחתי, פינוי דירת המגורים, הפרידה מילדיו ובכלל זה הסדרי הראיה, תשלום המזונות הוצאות ושכ"ט עו"ד, המשבר הנפשי הקשה והכאב שלוה את התובע וקריסת העסק שביקש להקים ובמהלך כל התקופה הסתובב כאילו אות קין טבועה על מצחו" (ס' 22 לסיכומים).

126. בסיכומים נמנע ב"כ התובע מלטעון שמסירת המידע גרמה לגירושין; והסתפק בטענה שגרמה, בין היתר, לנקיטת הליכי גירושין למעבר להתגורר בבית ההורים, לפירוק התא המשפחתי ולהרס חייו של התובע (ראו ס' 1 לסיכומים וס' 22).

127. חשוב להדגיש, עם זאת, כי בכתב התביעה שהגיש התובע ובתצהיר העדות הראשית מטעמו, חזר וציין לא-אחת, כי מסירת המידע הביאה לגירושין, על אף שכאמור, בני הזוג לא התגרשו. כבר בעדותו של התובע בפני בית המשפט בהליך הראשון בק.מ מיום 31/3/10 (ג/3) התובע נשאל ע"י כב' השופטת האם היום הם גרושים והשיב "אנחנו פרודים כבר שנתיים וחצי. היה תאריך לגט והיא לא רצתה לחתום כי היא פתאום שינתה דברים" (עמ' 3 ש' 21-23). יחד עם זאת, בכתב התביעה שהוגש מחדש בתיק זה, ובתצהיר העדות הראשית מיום 18/3/12 טען, כי מסירת המידע גרמה לנזקים בלתי הפיכים "בדמות גירושין..." (ראו למשל ס' 33, שם נטען

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

הדבר פעמיים). יש בכך כדי לגרוע ממנהימנות גרסתו של התובע בעניין נזקיו הנטענים. וודאי בהצטרף הפרטים האחרים שבגינם שהתובע הסתיר מבית המשפט ומהנתבעות, בין היתר, גם בטענה בלתי מתקבלת על הדעת, שמדובר בעניינים פרטיים שאינם מענייניו של אף אחד ולא של הנתבעות (ראו סי' 50 לעיל).

128. גם טענת התובע כי מסירת המידע גרמה לפירוק התא המשפחתי מבלי שהתגרשו, לא הוכחה ואף נסתרה מן הראיות. לא הוכח להנחת דעתי וברמה הדרושה במשפט האזרחי, כי התובע עבר להתגורר בבית אמו ובמשך שנים כנטען, עד חודשים ספורים טרם שהעידו בפניי. כאמור, מעדות חברו של התובע עלה כי ביקר אותו בקביעות באקראי בבית המשפחה ולא בבית הוריו. עדות אמו של התובע בעניין זה, הייתה מגמתית ולא משכנעת (ראו סי' 52 לעיל). יתר על כן, ודי בכך על מנת שהתביעה בראש נזק זה תידחה, הוכח, כי לפחות לעת מתן עדותם, בני הזוג מנהלים חיי משפחה תקינים והם חיים יחדיו תחת אותה קורת גג. דהיינו: התא המשפחתי לא התפרק. יתר על כן, במהלך ניהול ההליכים כאמור (ובטרם חזרו לשיטתם להתגורר יחדיו), נולדו להם עוד שני ילדים והתובע פתח עסק עבור אשתו כבר באוגוסט 2011. פרטים, שהתובע לא מצא לנכון לציין במסגרת הגשת הראיות.

129. נוכח כל האמור, התרשמתי באופן בלתי אמצעי וחד-משמעי מן הראיות שבאו בפניי כי התובע לא מסר את מלוא האמת, הסתיר מבית המשפט את המצב המשפחתי לאשורו כמפורט לעיל, הקפיד להסתיר התפתחויות שיש בהם כדי להעיד לכל הפחות על שיקום חייו, והעצים את הפגיעה והנזק שנגרמו לטענתו בשל מסירת המידע, בין בניסיון לבסס את התביעה ולשרת את מטרתה ובין מתוך שנח היה לו (ואפשר שגם לזוגתו) להטיל את האשם אל כתפם של אחרים ולא להסתכל על התנהלותם בביתם פנימה.

130. למען הסדר הטוב אתייחס להלן לראשי הנזק כפי שהופיעו בתביעה.

131. **התביעה לפיצוי בסך של 220,000 ₪ בגין כספי מזונות והוצאות ראשוניות שהוציא התובע לייצוג בעניין הגירושין** - אני דוחה את התביעה בראש נזק זה. למעשה, אף שהעניין נמנה ברשימת הנזקים המצוטטת לעיל, התביעה נזנחה, באשר איננה נזכרת כלל בגוף הסיכומים, לא הוקדש לה דיון ובית המשפט התבקש לפסוק פיצוי על דרך האומדנא ולא על פי ההוצאות הנטענות. אין זה ראש נזק שהאומדנא יפה לו, אלא ראש נזק מהסוג שיש להוכיחו בראיות. הנזק לא הוכח. התביעה הוגשה על יסוד תחשיב שנעשה לפי תשלום מזונות בסך של 4,500 ₪ לחודש שנפסק כנגד התובע בהעדר התייצבות על ידי בית המשפט לענייני משפחה (נספח ה' לתצהיר התובע מיום 28/6/10) ועד להגיעם של הילדים לגיל 18 (בסך של 396,000 ₪ קרן) והועמד לצרכי אגרה על סך של 220,000 ₪. אלא שהתברר, כאמור, כי התובע וגב' א' לא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

התגרשו כלל. גם לפי גרסתם, נכון למועד שהעידו, הם חיים יחדיו עם ילדיהם (לרבות עוד שני ילדים שנולדו להם בתקופת ניהול ההליכים), כך שברור שאין מקום לתחשיב עד הגיע הילדים לגיל 18. ממילא לא הוכח תשלום המזונות גם בתקופה שבה חיו בני הזוג בנפרד כנטען. יתר על כן, בתצהיר המשלים התובע טען שפתח עבורה את העסק במקום לשלם מזונות. לא הוכחה גם עלות ההשקעה בעסק.

132. **התביעה לפיצוי בסך של 400,000 ₪ בגין הפרת חוק הגנת הפרטיות ופגיעה בפרטיות עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה.** כאמור, התביעה בגין פגיעה בפרטיות התיישנה ודינה שתדחה מטעם זה. מעבר לכך, הפיצוי הדרש הוא עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה. דהיינו: פיצוי שחופף לפיצויים האחרים שנתבעו במצטבר, ללא כל הנמקה ויסוד משפטי ומבלי שהוכחו הנזקים (למעט עוגמת נפש כאמור לעיל). מכל האמור, התביעה בראש נזק זה, נדחית.

133. **תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין הפרת חוק איסור לשון הרע.** התובע ויתר על התביעה בעילה של חוק איסור לשון הרע. פיצוי זה אינו נמנה גם ברשימה הסופית של הפיצויים שנדרשו כמצוטט לעיל מתוך הסיכומים. בצדק עשה כן התובע. לא הוכח קיומו של פרסום משמיץ במובנו של חוק איסור לשון הרע ולא הוכח שהתקיימו היסודות לקיומו העולה. המידע שנמסר, כשלעצמו, היה נכון ואיננו משמיץ. הנתבעות לא מסרו לגבי א' מידע שלפיו התובע בגד בה וגם לא מסרו דבר ביחס לטיבו של העסק שביקש לפתוח עם גב' ס'. זו הייתה מסקנתה שלה. התביעה בראש נזק זה, נדחית.

134. **תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בגין פגיעה בהזדמנות העסקית להקים עסק לעיסוי עם גב' ס'.** התובע טען, כי הפגיעה בפרטיות תוך הפרת ההסכמים, הביאו לפגיעה בהזדמנות עסקית שהתבטאה בפגיעה בהכנסתו העתידית והצפויה מהעסק שביקש להקים עם הגב' ס' (נזק שנוכח גם בתביעה בראשי הנזק האחרים/בעילות האחרות). לא הונח שמץ של תשתית ראייתית להוכחת גובה הנזק הנטען ולא ברור כיצד נקבע והועמד על סך של 50,000 ₪. התובע מפנה לתדריך רשות המס לענף מכוני ספא לשנת 2006 (נספח ח' לתצהירו). זה איננו מבסס את הנזק הנטען. לא הובאה ראיה כשלהי, כנדרש, ביחס לעסק הספציפי. מדובר בעסק שהיה בחיתוליו (אם בכלל קם). לא הוגשה ולו קבלה אחת או כל ראיה אחרת לכך שקם בפועל. לפי גרסת גב' ס' התקיים לכל היותר כ- 3 שבועות ברמת פעילות נמוכה. לא הוגשה תוכנית עסקית או חו"ד ר"ח להערכת הרווחים שנמנעו. די בכך כדי לדחות את התביעה בראש נזק זה. מעבר לכך, הקשר הסיבתי לנזק, לא הוכח. כאמור, המידע שנמסר הוא מספר הטלפון בלבד וכל השאר, הוא מסקנה שהסיקה גב' א' מחקירתה העצמאית ונסיבות שונות, מסקנה שגב' א' מסכימה שהסיקה בטעות. התביעה בראש נזק זה נדחית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

135. תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בעוולת הרשלנות, "בגין האסון והחורבן שהביאה עליו התרשלות הנתבעות". שוב, התובע נוקט הגדרה כללית וערטילאית, שכוללת את כל הנזקים שכבר נתבע בגינם פיצוי בראשי הנזק האחרים ולא הוכחה, למעט ראש הנזק של עוגמת נפש, כאמור. התביעה בראש נזק זה נדחית.

136. תביעה לפיצוי בסך של 30,000 ₪ בגין הטורדה, הטרחה, ההתרגשות, הכאב, הסבל ועוגמת הנפש שגרמו לו הנתבעות. זהו ראש הנזק היחיד שהוכח כאמור, להנחת דעתי ומצאתי לנכון לפסוק לתובע את מלוא הסכום שתבע בראש נזק זה.

IIIV - סיכום

137. אני דוחה את התביעה כנגד הנתבעת כמו גם את התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית למעשי הנתבעת, מחמת התיישנות.

התביעה כנגד פרטנר בעוולה של רשלנות (רשלנות ישירה), מתקבלת בחלק קטן ממנה, בגין ראש הנזק של עוגמת נפש בלבד. הנזקים האחרים שנתבעו, לא הוכחו ואף הופרכו, ולא הוכח קיומו של קשר סיבתי בינם לבין ההתרשלות והתביעה בגינן, נדחית. בגין עוגמת נפש אני מחייבת את פרטנר לשלם לתובע סך של 30,000 ₪, הוא הסכום שתבע בראש נזק זה, בצירוף ה"ה וריבית כדין מיום הגשת התביעה.

138. לעניין הוצאות ושכ"ט -

אני מחייבת את פרטנר לשלם לתובע החזר יחסי של האגרה. מעבר לכך, לא מצאתי לפסוק לזכות התובע שכ"ט עו"ד. זאת, בשל הסכום שנפסק (30,000 ₪) ביחס לסכום שנתבע (800,000 ₪); ובשל התנהלות התובע, שהסתיר מבית המשפט ומהנתבעות מידע מהותי שרלבנטי לתביעה, אשר נחשף רק בשל חקירה ודרישה שביצעו הנתבעות, ועל מנת להביע את מורת הרוח וההסתייגות של בית המשפט מכך.

139. אשר לתביעה כנגד הנתבעת, שנדחתה - אינני פוסקת שכ"ט לטובת הנתבעת, שהתביעה כנגדה נדחתה מחמת התיישנות, שכן ביסוד הדברים עומדת התנהלותה של הנתבעת המהווה פגיעה בפרטיות. בהקשר זה אציין עוד כי הנתבעת לא הקלה על הדיון לנוכח טענתה בדבר הסכמה כביכול של התובע למסירת המידע והעדר פגיעה בפרטיות. לא מצאתי לפסוק הוצאות מהטעמים הנ"ל, אף שלא נעלם מעיני כי התביעה הוגשה בסכום גבוה ללא הצדקה, סכום שיש בו להטיל צל כבד על חייו של הנתבעת שהיא אשה צעירה בתחילת חייה והיא נאלצה להשקיע משאבים בנטילת ייצוג ותשלום שכ"ט שבודאי נקבע בשים לב לסכום התביעה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

נוסח זה הוא נוסח שהותר לפרסום.

העתק נוסח זה יועבר אף הוא לצדדים.

ניתן היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

יעל בלכר, שופטת